

DILEMMA

studentenblad van de Blandijn

In Natura

**Plantenbingo
per
kamerplant**

9

**Studietips voor
het tweede
semester**

26

De preses (s)preekt

Ik prijs mezelf dagelijks gelukkig dat ik op een studentenhome op kot zit. Het is niet zo dat ik mij snel alleen voel, maar *de temps en temps* moet ik mijn gedachtenvat ergens kunnen legen. Doordat het uitgaansleven zich momenteel beperkt tot krijtcirkels op een plein, ben ik dit jaar des te sterker naar mijn kotgenoten toegegroeid (en dat gevoel is hopelijk wederzijds). Vroeger hadden we er nooit lang bij stilgestaan wanneer we eens tot middernacht in de keuken zaten te praten. Wanneer dit nu voorvalt, is het zowaar een feestdag en met een *socially distanced* pintje *dabei*, geeft het samenzijn bijna een even groot vrijheidsgevoel als die eerste uitgaansavond in de lente. Je weet wel, wanneer je geen dikke jas meer moet meesleuren naar Overpoort en je die dus al niet kan kwijtspelen.

Onlangs had ik een plezant nachtelijk gesprek met een jongen van mijn verdiep. Over het leven, het presidiumleventje, de liefde... Om 3u 's nachts komen alle hersenspinsens bovendrijven. Na een korte stilte waarin we beiden even teruggedachten aan *the good old times*, kwam plots een eerder onverwachte vraag: "En wat staat er bij u nog op uw *bucketlist*?" Ik dacht meteen aan boogschieten omdat ik in mijn eigen fantasie nog steeds *Arrow* of een of andere puntorige *stealthy* elf ben. Meteen daarna begon mijn overenthousiaste zelf te vertellen over hoe ik in mijn volgende *midlife-crisis* saxofoon wil leren spelen, maar ook hier

voelde mijn antwoord niet bevredigend aan. Het drong tot me door dat ik eigenlijk al een jaar niet nagedacht had over waar ik straks naartoe wil. Toen mijn wazige hoofd terug neergedaald was, lag het antwoord eigenlijk voor de hand. Niets. Ik plan niets meer, doe alles van dag tot dag en zet dromen even *on hold* tot de wereld stopt met ze meteen de kop in te drukken. Mijn gesprekspartner, die jammer genoeg al mijn vage gedachtegangen moest volgen, had zowat dezelfde filosofie en vatte het voor mij samen: "Eerst presidium, daarna zien we wel." Zolang ik het presidium heb, heb ik alles wat ik moet hebben.

En wat een presidium <3. Na al onze *tipsy* spelletjes-avonden, loopsessies, studiesessies en vele andere activiteiten, zitten wij nog steeds niet stil! Wanneer deze editie verschijnt, zullen we opnieuw heel wat gelukkige filologen gedoopt hebben en ik kan niet trotser zijn. Voor velen is het nu misschien een ingeving van het moment, maar die beslissing kan de rest van hun studentencarrière tekenen, *in a good way* natuurlijk. Nu er stilaan wat perspectief komt, kunnen we eindelijk beginnen dromen van de fysieke activiteiten die we volgend jaar met deze nieuwe enthousiaste leden zullen beleven. Ik hoop dat jullie daar allemaal zullen bij zijn.

ongemakkelijke knipoog

Jasper

Jasper Soens
Preses Filologica 2020-2021

Inhoudstafel

Inleiding

De preses (s)preekt
Scriptoriaal + Colofon

Focus

Nature is healing
Plantenbingo per kamerplant
Planting on a budget
Ode aan de boswachter
Inleiding tot trektochten
The West Highland way
Wonderlijke dierenweetjes
Haai Five
Het leven met zeven poezen

Filologica

Studietips tweede semester
De Gentse studentenraad

Speaker's corner

Canada is Eden 2.0 and Other Myths
Koffiekoekreview 3

3 Culturama 32

3 Series corner 33
5 Zweedse natuurlyriek 38
Literatuur en klimaat hoop 41
6 Nature in punk 43
Waarom vossen *hot* zijn 45
7 Waarom je *Crazy Ex-girlfriend* moet kijken 46
9 Recensie *Just Asking* 47
10 Vleugelvondst 48

12 Proza 50

18 Arthur T'Kindt 51

20 Poëzie 54

22 Jürgen Voet, Lotte Polfliet, Remi Bruggemans 55
Juliette Bontinck 56
23 Jenny Xie, Gert Buelens 57
26 Victor Ysebaert 58

29 Extra 60

30 Horoscoop 61
Welk personage uit Reynaert de vos ben jij? 62
31 Dietschen Miemfaktorie 63

Scriptoriaal

Eén zwaluw maakt nog geen lente, maar een nieuwe Dilemma maakt hopelijk wel je dag!

Nu die ijzerstrenge winter (inzake coronaregels, niet de vRiEsKoU van één week lol) voorbij is, voelen we die dikke winterjassen van ons afglijden, horen we die lieflijke vogeltjes weer fluiten in onze Japanse tuin (hebben olla vogala nestas hagnunnen je weet zelf) en zien we zelfs de zon al eens van achter de wolken komen piepen. Terrasjes doen met vrienden zit er voorlopig misschien nog niet in, maar we willen je toch graag oproepen om eens naar buiten te trekken.

De natuur ontwaakt namelijk uit haar winterslaap, en bij die gelegenheid verwelkomen we u met een gloednieuw en volstrekt ondubbelzinnig thema: 'In Natura' !!!

We mogen jullie met trots een heel arsenaal aan groene artikels voorschotelen: boswachters, trektochten, dierenweetjes, plantentips en zo veel meer! Ontdek het allemaal in Focus! Als je na deze editie niet aan de slag kan als bioloog op de arbeidsmarkt, dan weten we het ook niet meer.

Liggen je cursussen al iets te lang stof te vergaren op je bureau? Filologica redt jouw semester met enkele ijverige studietips! Daarnaast staat ook de Gentse Studentenraad je bij in tijden van nood. Lezen die handel!

Voor de deskundigen onder jullie hebben we in de Speaker's Corner weer onze boterkoekoloog van dienst met haar scherpe analyses van de chocoladekoek in Gent. Daarnaast mogen we even in het hoofd kruipen van één van onze geliefde professoren en zijn blik op zijn Canadese moederland ontdekken. Onmisbare kennis!

Ook Culturama verzorgt jullie gesofisticeerde hartjes met enkele pittige recensies en een heuse catalogus aan de meest geweldige aanraders van series. Maar dat is nog niet alles! Je kan hier ook een duikje nemen in de Zweedse natuurlyriek of eens proeven van Engelse literaire klimaathoop! Lees dit rubriekje 3 keer en je carrière als kunstkenner is gelanceerd! Hops, bioloog én curator!

Als je je kansen in de professionele wereld waar alle grote mensen geld verdienen nog meer wilt uitbreiden, dan lees je zeker het voorgeschotelde kortproza en de vele gedichten! Bioloog, kunstkenner én schrijver. Hupsakee.

Als afsluiter wuiven we je uit met onze welk-reynaertpersonage-ben-ik-flow-chart, onze 100% betrouwbare horoscoop, en ten slotte wat spicy memes! Dit zal je toekomstige loopbaan nu misschien wat minder beïnvloeden, maar beschouw het als algemene levenswijsheid!

Ziezo! Dan wensen we je nog veel leesplezier!

Gulle groene groeten,
Gvictor en Gaxel

Colofon:

V.U.:

Axel Leplae
Victor Ysebaert

Scriptoren Filologica Blandijnberg 2,
9000 Gent

Hoofdredactie:

Axel Leplae
Victor Ysebaert

Vormgeving:

Lara Vleugels

Redactie:

Ineke Barbaix
Julliete Bontinck
Andrew Bricker
Rémi Bruggeman
Lennert Camp
Stef Craps
Madelein Descamps
Iene De Meyer
Yumi Demeyere
Marion de Schepper
Anna Faelens

Joksie Flapsdottir
Simon Lambrechts
Axel Leplae
Lotte Polfliet
Sergio Ruysseveldt
Jasper Soens
Pieter Stalpaert
Emiel T'Kindt
Gilles Vanden Bogaert
Jürgen Voet
Victor Ysebaert

Correctoren:

Ineke Barbaix
Stijn Den Haese
Lucie Detaille
Simon Lambrechts
Axel Leplae
Lotte Polfliet
Pieter Stalpaert
Julie Vandersteene
Victor Ysebaert

Wij bedanken:

- Mensen die hun kamerplanten voldoende water geven
- Alle kinkelende winkelende waterdingen (al dan niet met zwart kabotseken aan)

Wij vervloeken:

- Mensen die hun kamerplanten vergeten water te geven
- Iedereen die nog steeds niet met Payconiq kan betalen

focus

Nature is healing

In de eerste lockdown hoorde je het overal: *nature is healing!* Lege snelwegen, grote kuddes flamingo's, verminderde luchtvervuiling. Alles wees erop dat de mens het ultieme virus was. Intussen lijken we terug bij af te zijn. De ring zit opnieuw steevast geconstitueerd rond het spitsuur, studenten ademen op zondagavond lustig elkaars CO2 in op overvolle wagons, en de deuren van Blandijn zijn niet langer afgebakend met elektrische draad. Maar is dat wel het volledige plaatje? Is onze verhouding tot de natuur weer zoals vóór de hele pandemie? Steeds meer kritische stemmen beweren van niet. "Hier in Gent is een onrustwekkend verschijnsel zich aan het voltrekken, een nefaste nawee van de eerste lockdown", aldus Een Kritische Stem. "Een accuraat, exhaustief of statistisch verantwoord beeld hebben we nog niet, maar de fauna en flora voeren een stille oorlog tegen de mens. En het slagveld is Gent centrum." Mathias De Clercq heeft voorlopig geen commentaar op de uitspraken. Reporters Victor en Yumi gingen ter plaatse.

Blandinosaurus

Hoewel heel Gent geteisterd wordt door wilde dieren, valt dit nergens zo hard op als aan onze eigen Blandijn. Onlangs werd er namelijk een zeldzame blandinosaurus gespot op de faculteit. Deze vreedzame reus voedt zich met de planten van onze Japanse binnentuin en is grotendeels ongevaarlijk. Wel problematisch zijn de dino-drollen van prehistorische proporties. Ze stinken harder dan die keer dat er een stinkbom afging op de Blandijn, en tenzij we snel een manier vinden om van die uitwerpselen af te raken, zitten we straks tot over onze oren in de shit.

Binnenkoer Blandijn

Ook het pas gerenoveerde binnenplein van de Blandijn is getroffen door de ijzere hand van het dierenrijk. "Verbazend", klinkt het. Studenten waren er immers unaniem van overtuigd dat het binnenplein een geprojecteerde 3D-animatie

was. De vijver waarin het standbeeld baadt, huisvest nu een school sidderalen. "Inderdaad", bevestigt een medewerker die wenst anoniem te blijven. "Tijdens de eerste lockdown wist ik dat ze er zaten. De natuur was immers aan het helen. Maar dat ze er nu nog zijn? Hoort de natuur niet terug ondergeschikt te zijn aan de mens?" Intussen hebben de sidderalen al meerdere slachtoffers gemaakt. Een student getuigt: "Toen ik gisteren mijn hand in de vijver stak om te voelen hoe de aardstralen roteren vandaag, kreeg ik een brutale schok toegediend. Van een sidderaal, dus. Met alle gevolgen van dien... Ik kende de rotatierichting van de aardstralen niet en kreeg die dag te maken met gemengde

gevoelens." Momenteel wordt een oplossing gezocht voor de bedreiging van de elektrische roofdieren. De Gentse brandweer distantieert zich alvast van de feiten. Ook de faculteit Diergeneeskunde was niet bijzonder responsief. De volledige faculteit ging op veldonderzoek, en was vanaf dan om onbekende redenen dag en nacht onbereikbaar.

Doofpothond Boekentoren

Zelfs de Boekentoren is intussen een bakermat van gevaar; er wordt hier zelfs gesproken over een doofpotoperatie. Tijdens lockdown 1 zou de welbekende hond bovenop de boekentoren een wilde kudde labradors gesticht hebben. Momenteel terroriseren ze Gent op alle mogelijke manieren. Er zouden zich verschillende clans gevormd hebben. De honden zijn met het blote oog niet waarneembaar, maar besturen Gent met ijzeren poot. Wegenwerken, de naamswijziging van Vooruit, de mondmaskerplicht en de prijs voor bestek in de afhaal-Brug: allen zijn ze vastgelegd door rivaliserende hondenclans met het mes tegen de keel der burgemeester, die lijdzaam hun blaf als wet aanvaardt.

Draak Belfort

Het zijn echter niet enkel honden die de draak steken met het Gentse stadsbestuur. Wie het waagt om na middernacht nog op de Korenmarkt rond te dwalen, moet maar eens opkijken naar de toren van het Belfort. Je zal zien dat de Gulden Draak van zijn vaste stek verdwenen is. Dat is meteen ook het laatste wat je ziet voor zijn vlijmscherpe klauwen zich in je schouderbladen boren, en hij je meesleurt naar zijn nest (als maaltijd weliswaar, niet om samen te genieten van het gelijknamige bier). Het goudkleurige gespuis heeft zo lang muistil gezeten dat de Gentse burgers denken dat het een standbeeld is. De draak is gelukkig een nachtdier, en de overheid heeft het aantal slachtoffers kunnen beperken door een avondklok af te roepen. Ook lijkt hij een voorkeur te hebben voor het door alcohol doordrongen bloed van dronken studenten, wat meteen ook een zeer plausibele verklaring geeft voor het sluiten van de cafés.

Citadelpark

Ook in het Citadelpark, een van de meest groene plekjes van Gent, herleeft de natuur. Het park stond er vroeger om bekend dat het een grote populatie citadellen herbergde. Deze ging echter sterk achteruit door de toenemende verstedelijking van Gent, en rond 1870 was deze bedreigde soort er zo goed als verdwenen. Onlangs werd er echter een kudde van een vijftal citadellen gespot in het zuidelijke gedeelte van het park. Vermoedelijk maken ze een tussenstop op hun lange migratietocht naar warmere oorden.

Yumi Demeyere & Viktor Ysebaert

Plantenbingo per kamerklimaat

Mensen halen massaal plantjes in huis: een opvallende trend tijdens de pandemie - waar ik het zeker niet al te veel over wil hebben. Ik kan de vergroening alleen maar toejuichen; je brengt wat meer kleur en leven in je kamers en je kan het gevoel van de ongetemde natuur recreëren, zelfs als je geen terras of tuintje ter beschikking hebt. Bovendien adem je zo nog eens wat zuiverdere lucht in, zonder je huis te moeten verlaten en gefilterde mondmaskerlucht te moeten inademen! Het leek me daarom het perfecte moment om nu wat plantentips te geven. Raad waar je niet om gevraagd hebt, is altijd welgekomen, toch? Ik beweer zeker geen goeroe te zijn, plantendokterskwalificaties heb ik niet. Wel heb ik meer dan 70 plantjes op mijn appartement die ik al enkele jaren in leven houd en uit die ervaring deel ik graag met jullie mijn zuurverdiende lessen.

Blijf in uw kot-plant!

Je las het juist; ik woon in een appartement. Dat is niet helemaal hetzelfde als een studentenkamer, een kot, maar – geen vrees – ik herinner me nog levendig op een klein kamertje te wonen. ‘Vochtig en donker’ vat het waarschijnlijk goed samen. Daarom zal ik hier plantensoorten aanraden die goed gedijen in minder optimale omstandigheden.

Donkere kamers

Is je kamer heel erg donker? Dan zullen twee planten het desondanks nog altijd erg goed doen: de *Sanseveria* en de *Zamioculcas*. De *Sanseveria* ken je waarschijnlijk wel; die siert menig vensterbanken van grootouders. De plant kent immers een revival door haar eenvoudige onderhoud. Ze kan overleven met een minieme hoeveelheid zonlicht en water, en zuivert ook nog eens de lucht – ideaal voor bij je bed dus. Bij mij staat er eentje in het donkerste hoekje van mijn appartement. Daar is ze erg gelukkig – behalve bij een teveel aan water! De *Zamioculcas Zamiifolio* of ZZ-plant is erg gelijkaardig. Ook zij verkiest donkere hoekjes boven een plaatsje aan het raam en moet ook niet veel water krijgen. Beide planten hebben mooie donkergroene bladeren en kunnen met goede verzorging groot en oud worden.

Humide hoekjes

Heb je een erg vochtige hoek in je kamer, dan is de *Philodendron Scandens* een goede keuze. De hangplant heeft niets liever dan vochtige lucht en veel water, mits een goede drainage. Mijn exemplaar hangt in de badkamer en groeit enorm snel door mee te genieten van elke bad- of douchebeurt. Je kan ook bijzonder makkelijk stekjes nemen van de *Philodendron Scandens*. Zo zorg je voor een oneindige voorraad aan planten.

Een beetje lui of vergeetachtig

Heb je ten slotte een kamer met een klimaat dat perfect is voor planten, maar misschien een iets minder perfecte motivatie voor plantenzorg, dan is de *Chlorophytum* – ook wel gekend als graslelie – iets voor jou! De graslelie kan zo goed als overal staan – met uitzondering van een plek waar de zon bijna continu heel hard schijnt – dan worden de bladeren nogal snel bruin. Bij de plant hoef je geen dagboek bij te houden van de bewateringsmomenten; ze houdt het lang vol zonder water en wanneer ze dorst heeft, merk je het ook meteen aan de iets doffere en hangende bladeren. De graslelies dienen bij mij soms zelfs als indicator om dringend nog eens rond te gaan met de gieter.

Keukenkruiden

Als je er de ruimte voor hebt, zijn verse kruiden een *must* in je (gedeelde) keuken. Munt, bieslook, basilicum, rozemarijn en tijm gebruik je waarschijnlijk al wekelijks in je recepten – zo niet; ze kunnen je kooksels tot een hoger niveau tillen. Je kan de kruiden gewoon in een plasticen potje kopen in de supermarkt. Je moet

ze wel meteen verpotten in een grotere pot met wat verse aarde, maar daarna ben je al klaar. Niet alleen heb je zo een ongelimiteerde voorraad aan kruiden, maar spaar je ook het afval uit van telkens opnieuw aangekochte kruiden.

Bloemen voor (blij) bijen

Als je nog meer ruimte hebt, kan je onze bijen een grote dienst bewijzen. Plaats een bloempot op je terras, vensterbank of in je tuin, en plant er bloemen in die bijen kunnen bestuiven. De zorg voor bijtjes is cruciaal: ons voedselsysteem rekt op hun bestuiving, maar ze kunnen niet altijd ergens terecht. Zeker in de stad kan voor hen een oase bouwen heel waardevol zijn. Heel wat bloemen zoals lavendel, tijm, salie, ereprijs en het bijenkorfje, bevatten heel wat nectar – en vormen een (werk)feestje voor de rondzwervende bij!

De laatste tip

Laat me even de spanning opbouwen door te zeggen dat mijn laatste tip misschien wel dé tip der tips is, de belangrijkste. Bij *the plant life* hoort ook veel groenafval: dode blaadjes (of plantjes – herkenbaar) en snoeisels moeten ergens weggegooid worden. De kans is groot dat die bij het restafval terechtkomen. Zo wordt het groenafval echter gewoon verbrand met de rest en dat vormt uiteindelijk de minst milieuvriendelijke manier om komaf te maken met je afval. De oplossing is simpel en kost zo goed als niets: een GFT-bak. Vraag ze zelf aan bij Ivago of vraag aan je huisbaas om een aanvraag in te dienen en de bak staat er binnen een paar dagen voor een heel kleine kost. Al je groenafval mag erin, maar ook al je etensresten, gekookt of rauw. GFT-afval wordt dan gecomposteerd en krijgt dus een tweede leven. Switchen van restafval naar GFT-afval heeft met andere woorden een enorme impact! Je zal waarschijnlijk net zoals ik merken dat je amper nog restafval overhoudt als je GFT en PMD goed recycleert. Wie graag een groen kot heeft, zorgt ook dat het afval groen blijft.

P.S. Green Community UGent

Zoals je misschien al doorhebt, ben ik fan van groen en de natuur. Zo fan dat ik zelfs als student werk bij het duurzaamheidskantoor van de UGent (the Green Office) om te helpen onze universiteit ook haar steentje te laten bijdragen in deze klimaatcrisis. Ben je ook met duurzaamheid bezig en geïntrigeerd door the *Green Office*? Neem dan contact met ons op via duurzaam@ugent.be, join de Facebook groep *Green Community UGent* of contacteer ons via jullie studentenraad StuArt waarmee we samenwerken! We zoeken altijd nog vrijwilligers, ikzelf ook, voor allerlei projecten rond water, afval, vergroening, beleid, studentenverenigingen ... Het is tof werk met een echte impact, beloofd!

Madelein Deschamps

Planting on a budget

Hallo, ik ben Iene en ik ben plantverslaafd. Als je één stap zou binnenzetten in mijn appartement zou je zien dat ik - zoals men dat tegenwoordig noemt - een echte *plant mom* ben. Maar helaas zijn mijn verslaving en mijn studentenbudget niet zo in sync. Nu, ik zou kunnen afkicken en genoeg nemen met slechts een half oerwoud in mijn appartement, maar bij nader inzien kan ik niet leven zonder mijn planten. Ik ging dus op zoek naar alternatieven om centjes te sparen, maar mij toch te omringen met groen schoon.

Een eerste, zeer makkelijke bron voor nieuwe plantjes zijn jouw vrienden. Van Pannenkoekenplant tot Sanseveria, voor de *basic bitches* kan je altijd terecht bij jouw lokale plantenliefhebber. Beginnen doe je best met een complimentje over hun wonderbaarlijke plantencollectie. Eens ze gevleid zijn, is het tijd om de hoofdprijs af te schieten. Een discussie kan zeker volgen, want toegeven, afscheid nemen van kleine zaailingen valt de gemiddelde plantenliefhebber zeer zwaar. Doorzetten is de boodschap. En vergeet niet: wat ze ook zeggen, stekjes hebben ze in overvloed.

Voor wie het lot des levens minder goed is uitgevallen en geen (plantminnende) vrienden heeft, zijn er gelukkig vreemdelingen op het internet. Graag wijs ik jullie de weg naar de duizend-en-één Facebookgroepen waar je net als andere eenzame plantzoekenden je nieuwe baby kan vinden. Indien je liever niet vertrouwt op de *good will* van vreemdelingen, zijn er online ook enkele officiële alternatieven te vinden zoals de Stekbib waar je niet alleen stekjes kan ruilen, maar ook terecht kan voor duidelijk advies om jouw huis om te toveren tot een prachtige plantentuin. Daarnaast is er ook menig pop-up waar men de nodige planten kan inslaan om de winter door te komen, een mooi en sterk aan te raden voorbeeld hiervan is DéKachePot.

Wanneer de bovenstaande drie opties geen vruchten afwerpen, is er nog een andere "creatieve" oplossing. Op een drukke zondag is er steeds een moment waarop je perfect een nieuwe plant kan "lenen" uit jouw ouderlijk huis. Het meenemen van een plant zal helaas niet onopgemerkt voorbij gaan, dus is het aan te raden je slag te slaan wanneer jouw ouders even niet kijken. Loop daarom tijdens het inladen van de auto toch even langs bij de mooie Monstera in de hoek van de living om één van haar baby's te "adopteren". Het zal een beangstigende rit zijn naar jouw Gentse thuis, maar de beloning is het waard. Al zijn we als redactie genoodzaakt het stelen van zaailingen af te keuren, moeten we opmerken dat het wel degelijk werkt.

Veruit mijn favoriete optie kan zo uit een huis-, tuin- en -keukenhulpboek geplukt zijn. Graag stel ik u voor aan mijn nieuwe bezigheid: veranderen pitjes in planten. De mogelijkheden zijn eindeloos: mango, appel, peer, avocado, noem maar op. Dus, naast *plant mom* kan ik nu ook met trots de titel avocadokweker toevoegen aan mijn curriculum vitae. Na veel experimenteren, heb ik mijn technieken geperfectioneerd en voel ik mij bekwaam genoeg om mijn bevindingen met jullie te delen. Het zou namelijk onmenselijk zijn om jullie een eigen leger avocadoplantjes te ontzeggen. *Disclaimer:* Bezint eer gij begint. Dilemma is niet verantwoordelijk voor je nieuwe verslaving. Je zal nooit meer een avocadopit kunnen weggooien.

How to: avocadoplant

1. Geniet van je avocado.

- a. Let op! Probeer niet in jouw pit te snijden wanneer je de avocado open snijdt, want dan begint die te bloeden.

2. Maak je pit mooi schoon, zorg dat er geen vruchtvlies meer aanhangt.

3. Haal het buitenste velletje van jouw pit.

- b. Dit zorgt ervoor dat je veel minder kans hebt dat je schimmel krijgt en helpt jouw pit een heel eind om te kiemen.
- c. Tip: laat je pit een nacht in een glas water staan, dan wordt het veel makkelijker om het buitenste laagje eraf te halen en heb je minder kans dat je je pit pijn doet.

4. Maak een stuk keukenpapier vochtig en wikkel je pit hierin, steek het hele handeltje in een diepvrieszakje en doe het dicht.

- d. Zo creëer je een mini-biotoopje voor je pit, heel vochtig, waardoor die sneller gaat ontkiemen.
- e. Waar leg ik mijn pit? Eigenlijk kan die overal ontkiemen, maar ik heb ondervonden dat de badkamer veruit de snelste resultaten levert: lekker warm en vochtig daar, perfect klimaat.

5. Om de twee weken je pitje gaan checken.

- f. Is het nog niet ontkiemd? Geen probleem, steek het terug in zijn biotoopje.
- g. Is het keukenpapier niet meer vochtig genoeg? Maak het dan opnieuw nat.
- h. Check zeker ook voor schimmel op je papiertje! Dat is helemaal niet erg, dan vervang je dat gewoon door een nieuw stukje vochtig keukenpapier en you're good to go!

6. MIJLPAAL: uw pitje is ontkiemd! hoezee! (p.s. dit kan echt heel lang duren, laatbloeiers enzo weet je wel)

7. Wanneer je pit ontkiemd is, dan is die klaar voor de volgende stap: tandenstokers erin en in een vaas met water.

- i. 3 of 4 tandenstokers prikken aan de zijkant van uw pit (schuin).
 - i. Zeker niet op de nerf van de pit want daar gaat die openen.
- j. Zorg ervoor dat de onderkant van de pit steeds onder water zit.
- k. Veel licht.
- l. Af en toe water verversen.

8. eigenlijk kan je avocado voor altijd op zo'n vaas leven, maar je kan hem ook na een tijdje in potgrond zetten, dan wordt die groter.

9. geniet van je nieuwe avocado-leger!

Een ode aan de boswachter

Vooraleer ik begin aan mijn vertelling wens ik mezelf kort te introduceren. Mijn naam is Ewout Duhamel en ik schreef al eerder voor het studentenblad 'Dilemma'. Ik studeer weliswaar niet aan deze faculteit. Ik studeer namelijk bio-ingenieurswetenschappen aan campus Coupure. "Wat in de (zelf in te vullen) doet dat ertoe?"; hoor ik je luidop denken. Wel ik doe de afstudeerrichting bos & natuur. "Wat kan je daar zoal mee doen?"; is meestal de volgende vraag. Wanneer ik dan zonder een krimp te geven 'boswachter' antwoord, beginnen mensen vaak te lachen. Een vreemde reactie als je het mij vraagt, aangezien deze mannen met baarden en bijlen (zo worden ze althans vaak ingebeeld) een vitale rol spelen in het onderhoud van de natuur, waar zowel bio-ingenieurs als Blandino's graag in vertoeven.

All jokes aside, een boswachter heeft enorm veel taken, die daarbij nog eens enorm divers zijn. Wat ze precies doen, is voor buitenstaanders niet altijd even duidelijk, aangezien het de bedoeling is dat hun werk in de schaduw gebeurt, juist omdat de natuur zo weinig mogelijk verstoord mag worden. Een voorbeeld hiervan is het kappen van bomen. "Omg kappen van bomen is toch totaal niet oké, denk aan het klimaat zeg", wordt er dan vaak gereageerd. Niets is minder waar. Een goed bosbeheer omvat altijd het kappen van bomen. Dit gebeurt om ervoor te zorgen dat andere bomen genoeg plaats krijgen om te groeien, zodat er genoeg zonlicht de bodem bereikt. Het gebeurt natuurlijk ook dat bomen gekapt worden omdat ze ziek zijn. De taak van de boswachter bestaat er uit om de bomen die een mooie toekomst hebben aan te duiden. Dit gebeurt met een blauwe stip met als betekenis "dit is een toekomstboom". Bomen die weg moeten om bijvoorbeeld plaats te maken voor machines worden dan vaak aangeduid met de 'I' van 'ingang' voor de machines. De rijzones van de machines worden meestal ook duidelijk aangegeven, zodat de rest van de bosbodem niet verstoord wordt door het heen en weer rijden van die zware machines. Een leuk weetje: vaak worden er nog paarden gebruikt bij het verplaatsen van boomstammen, deels omdat zij juist de bosbodem niet zo hard verstoren. Laat het vooral ook duidelijk zijn dat er niet enkel wordt gekapt, maar ook aangeplant. Dit kan kunstmatig door het effectief aanplanten van jongen bomen, maar vaak zorgt het bos zelf voor genoeg scheuten. Dit heet dan verjonging, wat dus wijst op de generatie die vrijgekomen plaatsen kunnen inpalmen.

Nu het duidelijk is waarom kappen – of dunnen in bosbouwtermen – niet slecht is, kunnen we verder gaan naar het natuurbehoud. Boswachters houden vaak, samen met andere instanties zoals bijvoorbeeld de universiteit, tellingen of experimenten die aangeven hoe het gesteld is met de biodiversiteit in een bos. Aan de hand van deze experimenten kunnen ze dan achterhalen of een soort meer bedreigd is dan voordien, of juist uitbundiger aanwezig is geworden. Een boswachter kan dit ook gaan beïnvloeden door allerlei infrastructuren in te richten waar dieren kunnen gaan schuilen of kunnen slapen in de winter.

Veel mensen zijn fan van een goede boswandeling of een leuke picknick in een stukje natuur. Daar komt ook weer de boswachter aan te pas. Deze zorgt er namelijk voor dat er een mooi evenwicht is tussen het ecologisch aspect a.k.a. het behouden van natuur e.d. en het recreatieve aspect a.k.a. het sporten, spelen en ontspannen in bossen. De ecologische pijler komt zo goed als altijd op de eerste plaats, aangezien je een gezond bos of natuurdomein moet hebben vooraleer je er recreatie kan toelaten. Vaak is het ook zo dat niet het hele bos toegankelijk is, dit tot frustratie van vele mensen. Dit is omdat wild daar dan vrij spel heeft, zo is er in de provincie Limburg een bosgebied genaamd Bosland waar de wolf is teruggekeerd en dit op natuurlijke wijze!

Ik hoop dat ik met deze voorbeelden heb kunnen aantonen dat een boswachter wel degelijk zijn nut heeft en bij de pinken moet blijven. Het zijn mensen die een belangrijke positie inzake natuur innemen in het heden, maar naar de toekomst toe waarschijnlijk een nog belangrijkere rol gaan spelen in het teken van klimaatopwarming. Dit omdat een bos veel CO₂ kan opslaan, maar ook omdat een bos een verkoelend effect heeft waardoor het er in de zomer kouder is dan in de stad. Om nu te zeggen dat dit het enige is wat je met mijn richting kan doen is liegen. Zelf heb ik de ambitie om onderzoek te doen naar het klimaat en de wisselwerking tussen bossen en natuur, maar ook boswachter ligt nog steeds op tafel. Het lijkt me gewoon fantastisch om ervoor te zorgen dat de natuur in Vlaanderen gezond is en blijft. Het is ook een beroep waar je logischerwijs veel buiten bent en dat heb ik ook wel nodig en daar bovenop krijg je van het Agentschap Bos & Natuur van de Vlaamse Overheid een coole boswachtershoed, tenminste als mijn bronnen correct zijn.

Geniet van de natuur, maar draag er ook zorg voor.

Vele groene groetjes,

Inleiding tot de voornaamste moderne trektochten

De dagen worden stilaan langer, ik hoor de vogeltjes weer miniatuur-opera's afsteken en de dansende graspollen prikkelen mijn neusvleugels met een minder muzikaal fenomeen tot gevolg, maar wat me misschien nog het meest prikkelt, is die drang om m'n rugzak vol te stouwen en in stevige pas een weekje de natuur in te trekken. **IK WIL OP TREKTOCHT!**

"In zo'n weer zit ik liever op mijn leeg gat in 't zonneke hoor". Waarom op trektocht gaan als je ook cocktails kan drinken in een comfortabel strandstoeltje? Kijk ja, een trektocht is niet meteen een vakantie waarbij je lekker lui kan niksen, maar waarbij je meer dan eens met deftige okselvijvers (lees: zeeën van zweet) een pauze zal willen nemen. Je stapt in de natuur; je doorkruist wouden, heuvels, dalen, heiden, dorpjes, noem maar op. Het is actief, sportief en vaak eens lastig, maar dat betekent niet dat je er geen rust kan vinden. Juist omdat je in de natuur stapt, ontwijk je eens alle drukte van hEt mOdErNe lEVeN en duik je in een kalmte die je ruim de tijd geeft om zowel van de stilte te genieten als goede gesprekken met je wandelpartners aan te gaan. Er zijn niet voor niets al talloze boeken geschreven over de heilzame werking van de wandelpraktijk in de natuur. Je gaat 'back to basics' en steunt eens op wat minder, tot een bepaalde hoogte weliswaar. Ik zal niet beweren dat we onze tent met wat bladeren en dode takken in elkaar geknutseld hebben, dat laat ik aan Bear Grylls over. Je hebt wel vooral het broodnodige in je rugzak zitten en vertrouwt op je benen. Daarnaast ontdek je je eigen zelfstandigheid omdat mama je boterhammetjes niet heeft gesmeerd en je zelf je maaltijden van A tot Z inplant en je eigen pad moet zien te vinden. Het is sportief, avontuurlijk, gezellig, kalmerend, noem maar op.

Maar hoe begin je daar nu aan? Op zich is het niet erg moeilijk, maar je hebt best wat voorbereiding achter de rug. Je kan er natuurlijk voor kiezen om het 'we-zien-wel-waar-we-uitkomen-pad' te nemen, maar te voet is dat niet altijd even praktisch. Een kilometer of 5 verloren lopen, lijkt me niet meteen de meest spannende ontdekking, zeker als de laatste koeken net zijn opgesmuld. Maar bon, ik deed mijn eerste trektocht met één kameraad in het 5de middelbaar. Als die sukkelaar van toen (en nu lol) het kon, dan kan het jij ook hé.

1. Zoek vrienden die mee willen.

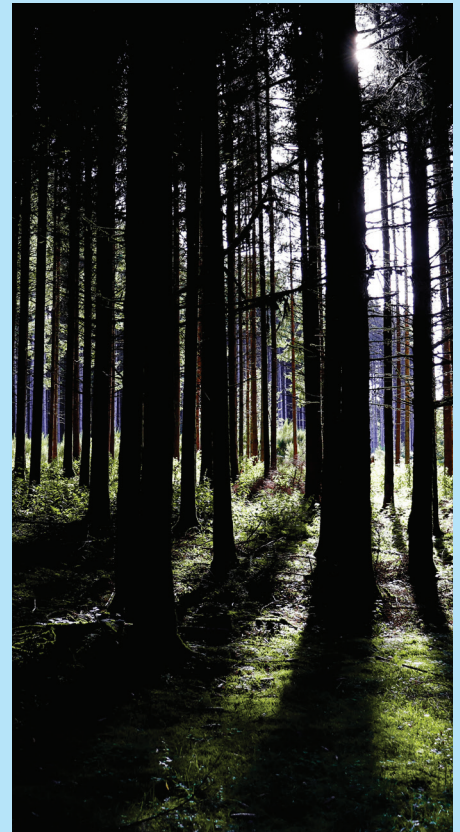
Soms makkelijker gezegd dan gedaan, niet iedereen staat te springen voor zo'n tocht, maar als je met z'n tweeën bent, ben je eigenlijk al met genoeg en heb je iemand waar je op kan rekenen.

2. Materiaal (zie lijst p12-13)

Goed materiaal is cruciaal. Vraag desnoods rond bij vrienden of familie, niet alles moet gekocht worden.

3. Wanneer?

Wij doen onze trektochten altijd in de zomer, vooral omdat je dan geen les of examens hebt, maar ook omdat de nachttemperaturen dan milder zijn. Met een wintertrektocht heb ik nog geen ervaring, maar wat ik wel weet is dat je je dan zeker moet aanpassen inzake materiaal en voorbereiding. Spreek goed op voorhand af wanneer je zo'n tocht plant. Het kan geen kwaad om nu al iets uit te stippelen voor komende zomer. Hoe groter de groep, hoe chaotischer de planning...

4. Zoek je regio

Hierin ben je enorm vrij. Ik begon in de Ardennen en daar keren we nog vaak naar terug. Via bivakzone.be vind je enkele prachtige routes in België, de ene al wat langer dan de andere, die helemaal voor jou uitgestippeld zijn en niet al te ver van huis. Perfect om te beginnen! Zoals de website doet vermoeden, ben je in ons landje wel gebonden aan bivakzones, omdat wildkamperen niet is toegestaan. Ga je naar Frankrijk, dan mag je dat wel en zet je je tent op bij een zelfgekozen plekje (in de natuur weliswaar, niet in Jean-Jaques zijn achtertuin). In Scandinavië spreken ze zelfs van de allemansrätten, die je toelaten om op een respectvolle manier de natuur te gebruiken en je tent (voor één of twee nachten) op te zetten.

Ik kan je hier ook vertellen dat het altijd heel interessant is om lokale mensen aan te spreken. Meestal zijn deze erg vriendelijk en helpen ze je op weg door de weg te wijzen, je flessen te laten bijvullen of zelfs een suikerwafeltje mee te geven. Geloof het of niet, maar door een goed gesprek met een man uit Houffalize heb ik mijn latere studiekeuze kunnen bepalen. Onbetaalbare ervaringen dus!

5. Vervoer

Dit kan soms wat tricky zijn. Als je een rijbewijs hebt, ben je al een grote stap voor. Indien niet, dan reken je vooral op bussen (flixbussen zijn aan te raden!) en treinen, maar reken je vaak al een volledige dag in voor enkel en alleen vervoer. Het is altijd handig om je tocht te beginnen én te eindigen aan een bushalte of een station indien mogelijk. Plan dit goed op voorhand.

6. Fofooooood

Je maaltijden plannen is ook erg belangrijk. Je denkt best uit wat je elke dag zowel 's ochtends, 's middags als 's avonds zal eten en ook tussendoortjes inplannen is geen overbodige luxe. Bij het opstaan kan je gerust wat cornflakes naar binnen werken. Bij de koude maaltijden eten wij vaak zelfgebakken trekkersbrood vergezeld van droge worstjes en kaas. Dit trekkersbrood is zeker en vast een aanrader. Het neemt niet al te veel plek in in je rugzak, weegt wel wat zwaar, maar vult je maag goed en naargelang de ingrediënten die je erin verwerkt (zoals noten en gedroogd fruit) is het zo gezond als je zelf wil. Voor de warme maaltijden kan je altijd zakjes droog voedsel kopen in de Decathlon of AS Adventure. Hierbij doe je dan wat gekookt water, en 5 minuten later heb je je kant-en-klare chili con carne!

Vaak kan je niet al het eten meenemen in één rugzak, vooral wat betreft de koude maaltijden. Je zakjes voor de warme maaltijden neem je best wel mee op voorhand, maar ander eten kan je eventueel kopen in winkeltjes die je onderweg tegenkomt (als die er zijn). Als het nu nog niet duidelijk was: een goede voorbereiding is belangrijk!

7. Last but not least; Oriëntatie

Je kan hier zo basic mogelijk blijven en enkel op basis van een stafkaart je route volgen, wat zowel een nauwkeurige (indien je kan kaartlezen) als spannende (indien je niet kan kaartlezen) manier is. Je kan ook kaarten op je gsm downloaden en zo je route plannen, maar dat werkt niet voor iedere regio even goed en je hebt natuurlijk de batterij van je gsm die niet onoverwinnelijk is, maar dit kan je dan weer oplossen met een sterke powerbank. Wij gebruiken meestal een combinatie van stafkaarten, gsm en wandel-GPS, waarbij je de kaarten downloadt van het internet en het toestel in leven houdt door genoeg batterijtjes mee te nemen.

Verder vind je ook heel veel info op het internet. Op Youtube vind je bijvoorbeeld talloze filmpjes over de voorbereiding van een trektocht, welk materiaal je best koopt, hoe je best wandelt, wat je best eet etc.

Geniet ook van de kiekjes van mijn laatste trektocht

Edele groet,

Axel Leplae (met advies van zijn trouwe viervoeter Wolf Demuynck)

How-to-voor-den-eerste-keer-trektocht-materiaallijst:

- **rugzak:** (50 liter – 70 liter) vraag desnoods eens aan familie of vrienden of zij één hebben.
+ waterdicht overtrek voor je rugzak (ook te kopen in Decathlon) !!!
- **stapschoenen:** best eens gaan inwandelen op voorhand, zeker als ze nieuw zijn. Zo zorg je dat je niet meteen blaren krijgt.
De schoenen hoeven niet al te duur te zijn. Je vindt snel deftige stapschoenen voor een schappelijke prijs.

Slaapmateriaal

- **Tent**
Als je hierbij vlotjes dacht: “Aha! Ik heb reeds een uitsmijter!”, ga uzelf dan enkele malen geselen en lees daarna verder. Trektochttenten zijn geen festivaltenten xxx.

Een tent vind je snel in Decathlon of op andere gespecialiseerde sites. Overleg met anderen. Het heeft geen zin een tent van 2 pers. voor enkel jezelf mee te nemen. Dat is weer extra gewicht voor de hele groep en neemt op de bivakzone enkel meer plaats in.

De tent is best zo compact mogelijk op te vouwen (een compressiezak is handig bij je aankoop). Dat spaart ruimte in je rugzak.

- **Slaapmatje** (liefst compact, maar genoeg comfort. Ga niet te compact als je een moeilijke slaper bent).
Neem ‘mat’ niet al te letterlijk door zo’n plank van 10 euro in Decathlon te kopen, tenzij je gewend bent op een rots te slapen. Uiteindelijk vervangt dit je knusse matrasje.
Je vindt snel uitstekende matjes tussen de 20-30 euro die je nog lang zal kunnen gebruiken.
- **Slaapzak:** best +- 10 graden, maar je past je aan aan de nachttemperaturen van de regio waar je gaat wandelen natuurlijk. Ik ga liever altijd wat te warm voor de zekerheid.
(compressiezak is handig)
- Eventueel **fleece-dekentje**
- **Opblaasbaar hoofdkussentje (of dikke trui)**
- **Zaklamp!!!**

Food en drinks

- **Gamel** met wat **plastic bestek** (1 gamel per persoon)
- **Gasvuurtje** (+ gascontainertjes natuurlijk)
- **Aansteker/lucifers** (lucifers bewaar je best in een waterdicht plastic zakje, je weet maar nooit)
- Eventueel snel brandbare **houtblokjes** voor een kampvuur
- Zorg toch zeker voor 2 (grote) **drinkflessen**. (ongeveer 2 liter per persoon)
(of 1 drinkfles en een plastic fles)
Bijvullen kan langs stroompjes, kerkhoven, huizen etc.
- **Waterfilter !!!!** (zakvorm)
Als je je water laat bijvullen aan huizen, is een filtratie natuurlijk niet nodig. Wanneer je water neemt van stroompjes, rivieren of kerkhoven is dit zeker nodig (de ervaring heeft me al geleerd dat dat anders slecht kan aflopen...)

Flessen drank worden afgeraden. Glas is zwaar, neemt veel plaats in, en vooral water is belangrijk. Het is natuurlijk gezellig om bij je kampvuur een wijntje open te trekken, maar het is niet uiterst nodig. Wil je dit dan toch doen, dan kies je op je eindpunt best een plek nabij een winkel of dorp.

EHBO

Niet iedereen moet zijn persoonlijke EHBO hebben. 1 of 2 personen die onderstaande materialen meenemen is genoeg!

- **Tekentang!**
 - **Compeedplakkers** voor blaren! (witte sporttape is ook goed alternatief)
 - **Ontsmetting** (zowel handontsmetting als voor wonden)
 - **Zalf voor beten**
 - **Pleistertjes etc.**
 - **Rode kruis app** downloaden
 - **Vloeibare zeep**
-

Kledij

Zo weinig mogelijk. Je stinkt sowieso dus je moet niet elke dag andere kleren aandoen. Zorg vooral dat je er gemakkelijk in kan wandelen.

's Ochtends kan het soms zeer koud zijn. Een tip is om in **laagjes** te werken. 1 dunne fleecce en een grotere bijvoorbeeld. Zo kan je 's ochtends een extra laagje onder je trui dragen. Bij het begin van het wandelen doe je best al een laagje uit. Je krijgt snel warm tijdens het stappen en je wilt niet ieder kwartier stoppen.

Katoen zou af te raden zijn, omdat dat veel vocht opneemt en niet goed zou ventileren, hoewel ik dat zelf vaak draag.

Zorg dat je goede **wandelkousen** hebt!!! Met soepele maar dikke wandelkousen voorkom je blaren! Wees niet bang om hier een prijsklasse hoger te gaan, ze gaan toch lang mee.

Extra: zwemkledij, als het warm is kan het leuk zijn om je eens te verfrissen in een rivier.

Advies:

- **2 à 3 T-shirts** om te wandelen - 1 T-shirt voor de laatste dag & 's avonds (camping)
- **1 à 2 truien** (lichte trui en dikke trui (best fleecce))
- **1 à 2 wandelshorts** (in Decathlon zijn er enorm handige wandelbroeken te vinden. Ze zijn afritsbaar, dus je hebt dan zowel je lange broek (voor bv. Gebieden met veel teken) en short al)
- **Ondergoed** (kan handig zijn om specifiek sportondergoed te gebruiken, of thermisch ondergoed voor koude momenten)
- **Wandelkousen/dikke kousen**
- **REGENJAS!**
- Eventueel **pet/hoofdband** voor warm weer
- **2 WC-ROLLEN pp**
- **Tandpoetszaken**
- **Powerbank!**
- **Gsm**
- **MONDMASKER**
- **Papier/vodje** (om gamel uit te kuisen, tentzeil wat droog maken ofzo, bloed, zweet en tranen af te drogen)

Probeer licht te gaan, maar een beetje luxe mag wel. Je kiest dus zelf wat je meeneemt maar onthoud dat alles wat je opbergt ook gedragen moet worden. Onderschat het gewicht van je rugzak niet.

The West Highland Way: Schotse natuur in al haar glorie

“Als ge nog een keer uw bek open doet met uw gezang, dan gooi ik u in den Loch Lomond, ja.” We waren nog maar een paar kilometer aan het stappen naast een van de talloze *lochs* die je onderweg tegenkomt, en de toon was gezet. *The West Highland Way* op vijf dagen. We waren met vier, en met onze trekrugzak op onze rug en onze camaraderie moesten we zien te overleven. Ik kan u met een gerust hart vertellen dat ik het overleefd heb, maar lees gerust verder om te zien welke dingen het niet gehaald hebben...

“By yon bonnie banks and by yon
bonnie braes,

Where the sun shines bright on
Loch Lomond,

Where me and my true love were
ever wont to gae,

On the bonnie, bonnie banks o’
Loch Lomond.”

De *West Highland Way* is een trektocht van ongeveer 155 kilometer, recht door Schotland. Je trotseert doorheen die kilometers verschillende soorten van natuur, van *lochs* naar beboste gebieden, van *moors* (*moerasgebied*) tot *bogs* (*meer moeras*). Waarschuwing: het is geen goed idee om te denken dat je hierin kan baden, niet alleen word je aangevallen door miljoenen *pesty midges*, maar je kan er ook je lunch voor de dag in verliezen. R.I.P. één van de dingen die het niet gehaald heeft. We vertrokken begin september, en de weergoden hebben ons graag zien komen: op de vijf dagen dat we gewandeld hebben, zagen we maar één namiddag regen. De rest van de tijd was de zon aan het schijnen. Ik kan nog steeds niet geloven hoeveel geluk we gehad hebben. We hebben ongeveer 20-30 km per dag gewandeld, soms meer, soms minder.

Je kan vooral tijd winnen bij de eerste helft van de trektocht, tot aan *Inverarnan*. In het begin wandel je vooral aan de oevers van *Loch Lomond*, dus vooral een effen grond (al is effen een beetje een verkeerde uitspraak, er zit zeker ook wel elevatie in dit segment, gewoon veel minder dan in de latere etappes). Dit is ook het saaiste gedeelte van de trektocht, want je zit nog niet echt in de *highlands*, al is het zeker eens leuk om te kunnen zeggen dat je hebt *geskinnydipt* in een schots meer. Eens je de meren voorbij bent, komt het ‘echte’ Schotland tevoorschijn. Van *Inverarnan* tot *Inveroran* laat je de bevolking stilaan achterwege en kom je in heuvellandschap terecht, met hier en daar nog een autoweg die je moet oversteken. Je voelt dat je nog ergens aan de rand van de bevolking zit, en eigenlijk ben je ook nooit echt alleen op de WHW. Toen we in de zomer van 2019 naar Schotland gingen, zagen we veel mensen wandelen. We kwamen mensen tegen van Amerika en Europa en ook van allerlei leeftijdscategorieën. *Mad respect* voor die ene solo tachtiger die zo goed ter been was. De WHW is niet zo’n moeilijke trektocht: als je vooral het juiste trekgerief meehebt, is het goed te doen. De laatste vijftig kilometer zijn de moeilijkste, maar ook de mooiste.

Nu komen de *moors* tevoorschijn, en het stuk tussen *Inveroran* en *Kingshouse* is echt prachtig. Je komt uit op een van de laatste echt wilde plaatsen van Europa, althans vol-

gens de officiële *West Highland Way* pagina. Op andere plaatsen vind je nog accommodaties of winkels, maar deze trek is volkomen afgelegen. Hier kregen we ook te maken met regen en gure winden, en als je nergens kan schuilen, zit er niks anders op dan te blijven wandelen. Maar dat maakt het zo mooi. Dan voel je je echt één met de natuur. En doorweekt. (Mee te delen dat het ook geen goed idee is om te kijken hoe diep een afgrond is, R.I.P. mijn kompas dat uit mijn doorweekte handen viel en naar beneden tuimelde.)

Na de ruige Schotse hooglanden te hebben doorstaan, ben je er nog niet vanaf. In het volgende wandelparcour vind je de *Devil's Staircase* terug. Een zigzaggend pad dat zijn hoogte bereikt op 550 meter. Neem gerust je tijd wanneer je de berg beklimt, maar eens je er bovenop staat is het een prachtig uitzicht. R.I.P. mijzelf, toen ik mijn voet verkeerd zette en een paar meter naar omlaag schoof. Op het einde heeft enkel mijn ego het niet gehaald. Daarna moet je maar rustig naar beneden stappen en kom je in de laatste etappe van de WHW terecht.

Eind goed al goed, de laatste paar kilometers. Niet echt aangeraden de laatste 35 kilometer met een kater te stappen. Nu kom je terug wat meer winkels en *airbnb's* tegen, en zie je de hoogste berg van Engeland voor je opdagen. De *Ben Nevis*! Gelukkig moet je die niet beklimmen, al is eronder staan ook al echt mooi. Maar als alles goed gaat kom je uiteindelijk in *Fort Williams* terecht, en dat betekent het einde van je trektocht door Schotland. Voor alle mensen die post-covid reizen willen en eventjes de natuur willen opzoeken, begin zeker hier. De *West Highland Way* is een prachtige trektocht, die echt niet zo moeilijk is. Je hebt op de weg zelf genoeg plaatsen om te overnachten als je niet wilt kamperen. En om het volledig af te maken, raad ik ook aan om uit volle borst "*FREEDOM*" te roepen eens je boven op de *Devil's Staircase* staat. Schotland is echt een prachtregio. Vergeet dan zeker

jezelf niet te verwennen in *Fort Williams* met een goede scotch (*gotta love that burning sensation*) en wat *haggis*. Zo slecht was dat eigenlijk niet. R.I.P. mijn vriend die daarna wel moest overgeven. Maar dat kwam misschien meer door de hoeveelheid *scotch*.

Pieter Stalpaert

Kippenoorlellen en kauwende magen: wonderlijke weetjes met Wolga Weerga

1. 3600 kg, of evenveel als een olifant. Zo veel weegt de tong van een **blauwe vinvis**. Iemand een *French kiss*?

2. M/V/X? Als ze geboren worden, zijn **oesters** altijd eerst mannelijk. Na een jaar veranderen de meeste oesters echter van geslacht, en later nog eens als ze willen!

4. Waarschijnlijk voor u reeds geweten: **kolibries** kunnen achterwaarts, ondersteboven en zijwaarts vliegen. Lopen, echter, dat is wel wat te zwaar voor het kleinste vogeltje ter wereld; zijn pootjes zijn te zwak om zijn gewicht te kunnen dragen...

5. “Voor jou heb ik de mooiste, meest blinkende kiezelsteen uitgezocht”, zei de mannelijke **pinguïn**. “Ik accepteer je kiezelsteen”, antwoordde het vrouwtje, en ze leefden nog lang en gelukkig. Een sprookje op dierenmaat, of realiteit? Het is wel degelijk het laatste: om te mogen paren, geven de mannelijke ezelpinguïns een kiezelsteentje, zorgvuldig uitgezocht, aan het vrouwtje. Het vrouwtje beslist dan of het steentje goed genoeg is, en neemt het aan of weigert het romantische gebaar.

9. Had u gedacht dat u die **slak** die u zojuist over de muur richting buurman heeft gekegeld nooit meer terug zou zien? Dan moet ik u helaas teleurstellen: als die besluit om daar even een dutje te doen na zijn reis door het luchtruim, kan de slak drie jaar slapen zonder te eten. Tot dan, *I guess*?

12. Altijd al willen weten welke **kippen** nu welke kleur eieren leggen? Zijn het de veren? Hun gemoedstoestand? Of hun oorlellen? Het antwoord op deze levensvraag luidt: bruine eieren worden gelegd door kippen met... bruine oorlellen, jawel!

7. *Boop!* **Hondenneuzen** zijn net als een vingerafdruk: helemaal uniek!

8. In het hoofd, in het hart... Bij een **garnaal** mag je dat heel letterlijk opvatten: het hart van een garnaal zit namelijk in zijn hoofd. Zou die betere liefdeskeuzes kunnen maken?

13. *Drop it low, low, low...* Wist je dat **motten** tijdens een aardbeving niet kunnen vliegen? En had je gedacht dat enkel de grote boze wolf stenen in zijn maag kreeg? **Krokodillen** doen dit bewust: ze slikken stenen in om dieper te kunnen zwemmen. Maar... hoe geraken ze dan weer boven? Smeer maar alvast wat vaseline, zou ik zeggen.

3. Wat is het summum van een actief seksleven? Een **leeuwin** kan er wat van: honderd keer per dag, met tussenpozen van iets minder dan 20 minuten. Daar doet zelfs het mannetje voor onder: tussen de 20 en 40 keer per dag is voor hem ruim voldoende.

6. *Friends forever!* Niets is zo sterk als vriendschap: **alpaca's** kunnen sterven aan eenzaamheid als ze geen kuddemaatje meer hebben, en zeeotters klemmen hun pootjes stevig in elkaar wanneer ze slapen; zo drijven ze niet van elkaar weg. *Strong bonds, better friends.*

10. Geen tanden nodig, **vogels** lossen het anders op: die kauwen met hun maag. Hap, slik en weg!

11. Een **kakkerlak** vermoorden? Na een onthoofding leeft die nog weken verder, en een atoombom is hem ook niet fataal. Wat nu?

Haai Five

Vijf redenen waarom haaien een betere reputatie verdienen.

Grote dierenvriend die ik ben, word ik er erg verdrietig van als onschuldige diertjes slecht afgeschilderd worden. Het beste voorbeeld hiervan zijn toch wel haaien, die door menig mens onterecht veracht worden als zijnde bloeddorstige moordenaars. Net daarom wil ik laten zien dat ook deze dieren liefde verdienen.

#1 Niet zo dodelijk als je denkt

Wanneer mensen het woord “haai” horen, stellen ze zich meestal een vraatzuchtig monster voor dat aan één stuk door mensen oppeuzelt. Haaien doden echter helemaal niet zoveel mensen als de film “Jaws” wil doen uitschijnen. Wist je dat er vorig jaar slechts 13 mensen stierven aan een haaienbeet? Ter vergelijking: verdrinking in bad maakt jaarlijks maar liefst 14 000 slachtoffers. Neem dus liever een duik tussen de haaien dan in je eigen vertrouwde badkuip!

#2 Misleidende namen

Alsof het imago van de haai nog niet slecht genoeg was, is er ook effectief een haaiensoort die “mensenhaai” genoemd wordt. Over *fake news* gesproken! Want nee, deze eet helemaal geen mensen. De favoriete maaltijd van de zogenaamde mensenhaai bestaat uit vis, en niet jouw enkels als je pootje baadt op het strand. Overigens zal geen enkele haai zijn tanden in een stukje mensenvlees zetten als hij zich niet bedreigd voelt door de persoon in kwestie. Een haai is dus even bang van jou als jij van hem.

#3 Bedreigde diersoort

Als iemand hier het moordende monster is, zijn het wel wij mensen, en niet de haai. Door ons toedoen komen steeds weer talloze onschuldige haaien vast te zitten in netten en sterven ze. De haaienpopulatie wordt elk jaar kleiner en kleiner. De meeste haaiensoorten staan momenteel zelfs op de lijst van bedreigde diersoorten. En dat is een probleem, niet alleen voor de dieren zelf, maar ook voor hun ecosysteem, dat sterk uit balans zal raken als ze uitsterven. Jammer genoeg zijn ze door hun reputatie nooit het eerste dier waar mensen aan denken als ze uitstervende soorten willen redden. Net als alle andere dieren zijn haaien echter wezens met gevoelens, die het verdienen om te leven.

#4 Heel erg cool

De enige haai die mensen lijken te kennen is de witte haai, de bekende haaiensoort uit “Jaws”. Maar wist je dat er wel 500 soorten haaien bestaan? En ze zijn niet allemaal groot en afschrikwekkend: de kleinste haaiensoort is maar zo groot als je hand. Elke soort heeft zijn eigen coole eigenschappen. Zo kunnen lantaarnhaaien, die op de bodem van de zee leven, licht geven in het donker! Hamerhaaien, bijvoorbeeld, kunnen dan weer elektromagnetische velden detecteren. En groenlandhaaien kunnen tot 500 jaar oud worden. Dat wil zeggen dat als je er vandaag eentje ontmoet, die Leonardo Da Vinci ook ontmoet zou kunnen hebben!

#5 Mooie glimlach

Als ze hun tanden ontbloten zijn ze je eigenlijk gewoon vriendelijk aan het toelachen. Kijk naar deze grote vriend en zeg recht in zijn lieve, vrolijke gezicht dat je hem haat. Lukt niet? Dacht ik al. Dus geef deze haai eindelijk wat hij en zijn gevinde vriendjes verdienen: liefde en respect. Schenk hem een glimlach terug en reik hem de han- ik bedoel, de vin. Als de zee niet vol water zou zitten, zou je hem vast een traantje van geluk zien laten.

Het leven met zeven poezen

Mijn favoriete gespreksonderwerp in het “*getting-to-know*”-stadium is altijd: “heb je huisdieren?”. *Like girl, get ready, this may be a wild-ass ride.* Ik antwoord dan graag onschuldig: “ja, katten!”. Mensen horen “katten” en denken “ah ja, 2 lieve poesjes, tof!”. Niets is minder waar. Dan volgt de ultieme vraag – de doodssteek als het ware: “katten? Hoeveel?” Wel, vraag je af hoeveel zonden er bestaan, en zoveel katten heb ik. Stuk voor stuk dienaars van de duivel, die beesten.

Een gemiddelde dag met zeven poezen gaat als volgt:

Ik word wakker. Ik houd mezelf voor zeker vroeg op te staan en nuttige dingen te doen voor 't unief. Kleintje ligt op mijn benen. Ik twijfel even of ik haar eraf ga smijten, maar ze kijkt liefjes naar mij en haar oogjes spreken over trauma van jaren op straat (*adopt, don't shop!*). Conclusie: ik kan haar er niet afgooien, ocharme dat beestje. Ik neem mijn gsm erbij, puur om Kleintje een mooi leven te gunnen, begrijpt u, beste lezer, en ik lig nog een paar uur in bed. Zo onbaatzuchtig ben ik wel.

Uiteindelijk krijgen mijn benen net iets te veel krampen. Ik zwier haar eraf en ze kijkt mij aan alsof ik net haar eerstgeborene heb geofferd in plaats van vier uur in bed te liggen zodat zij zachte ondergrond heeft. Lekker dankbaar. Ik besluit naar beneden te gaan en toch maar te ontbijten (ik geef geen verdere uitleg over op welk uur ik dan wel ontbijt – tijd is een door de mens verzonnen concept). Ik schenk een glas melk in (ja, ik drink doodgewoon *plain* melk, haters kunnen vertrekken met hun zwakke botten). Ik open drie seconden Instagram en Benjo klimt op tafel, steekt letterlijk zijn poot in mijn glas melk en begint mijn melk op te drinken via zijn poot. Het is niet alsof kwaad worden deze situatie nog gaat behelpen, zijn poot zit er toch al in, dus ik gun hem maar mijn melk. Soms moet je in je huis je meerdere gewoon erkennen.

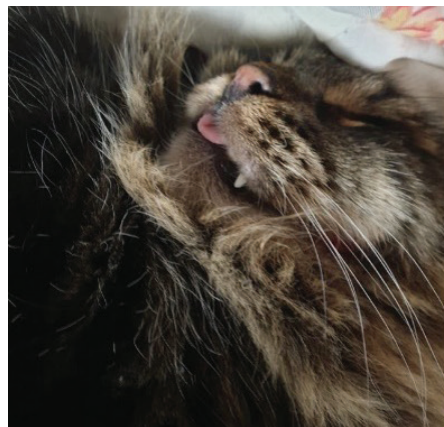
Daarop besluit ik dat ontbijtgedoe op te geven: ontbijten is *overrated*. Ik zet uiteindelijk toch mijn pc aan en besluit te werken. Na vijf minuten (ik heb enkel Ufora opengedaan en zit me af te vragen of er eigenlijk iets zo dringend is dat ik het echt móet doen), jankt Simmy aan mijn deur. Ik besluit het te negeren onder het motto ‘aanhouders wint’. Helaas lijkt Simmy hetzelfde levensmotto te hanteren, dus hij zet zijn keel open en begint zelfs aan de deur te krabben. Goede nieuws: ik heb die deur niet betaald. Slecht nieuws: ik heb ze wel geveerd en straks is die verf eraf. Ik laat Simmy dan maar binnen en probeer verder te werken (lees: enquêtes invullen in de hoop een Bol.com-bon te winnen).

Tijd voor lunch! (Doen jullie nog iets anders dan eten in Corona? Ik niet alleszins.) Om toch nog de *healthy life* te leven besluit ik een soort broodje gezond te fixen, en ik begin met de gezondste stap: mayonaise. Je bent een Belg of je bent het niet, toch? Ik smeer alvast mayonaise op een boterham en ga intussen zoeken of er al sla gespoeld is, om dan te overwegen of het de moeite is dat werkje zelf te ondernemen. Wanneer ik na zo'n drie seconden terug de keuken in kom, zit Nestor droogjes de mayonaise van mijn boterham te likken. Ik jaag Nestor weg, en vraag me af of ik het nu niet meer kan opeten. Een genie zijnde besef ik echter dat ik al op de grond heb gezeten in de Overpoort, en dat ik het Coronavaccin wil (*antivaxxers please leave*), dus wat boeit het mij welke vreemde stoffen op mijn mayonaise zitten. Mayonaise is mayonaise, *we don't waste food*.

Simmy installeert zich op bed, en begint na een goeie tien minuten kwalitatief te snurken. Ik krijg een existentiële crisis, vraag me af waarom ik in feite werk als Simmy snurkt, en ik vraag me af waarom ik niet gewoon een kat kan zijn. Ik besluit op te geven en bij Simmy te gaan liggen.

Daarna doe ik volhardend een tweede poging tot productiviteit, en ga opnieuw aan mijn bureau zitten. Ik ben een volle drie minuten bezig (ik ben deze keer ook daadwerkelijk in een specifiek vak geraakt op Ufora!) wanneer er andermaal aan mijn deur wordt gekrabd (nee, mijn deur is niet in topconditie, beste lezer). Ditmaal zit Vlek voor de deur. Hij wandelt binnen en springt warempel op mijn bureau. Met pijn in het hart gebruik ik het dekentje dat over mijn benen lag om een nest te construeren op mijn bureau, en ik ga – met koude benen – verder met scrollen. Vlek heeft helaas geen zin om zich in dat nest te installeren, en gaat vlak voor de pc zitten. Ik duw hem weg, maar hij beweegt nog minder dan ik tijdens een examenperiode. Ik besluit dan maar om hem op mijn schoot te zetten (multitasken, *am I right?*), waarop Vlek me bedankt met een massage. Onfortuinlijk genoeg masseert hij met zijn nageltjes. Op mijn benen. Die dekentjesloos zijn, omdat ik dat dekentje aan Vleks mandje heb gegeven. In conclusie, God, als u dit leest: ik ben een veel te goed mens. Vergeet gouden lepels; ik wil een tesla daarboven.

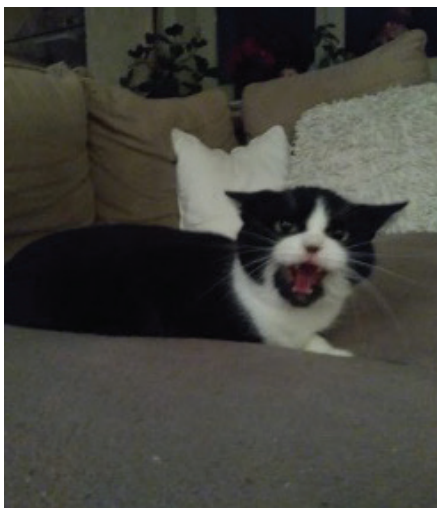
Ik zou graag zeggen dat ik heb standgehouden, lezers, maar *mama raised a quitter*. Ja, ik heb de serie verder gekeken op de grond. Ja, wij hebben koude tegels. Ja, zo gaat elke dag in mijn leven. Na de serie kruip ik in bed, Kleintje gaat op me liggen, en de cyclus begint weer van voor af aan. We zullen zien wie van ons dit het langst volhoudt – de katten of ik -, al vrees ik dat de katten zullen winnen. Dat doen ze hier altijd.

Op dit punt van het relaas is het quasi avond geworden, dus ik kan net zo goed de handdoek in de ring gooien en wat Netflix kijken – het is beter dan opgenomen Zooms kijken, toch? Ik installeer me in mijn favoriete zetel met een drankje (het alcoholpercentage doet hier niet ter zake), tot mama tegen mij zegt ‘Ochere, Felix wil in zijn zetel’. Hoezo, zijn zetel? Heeft Felix hard gestudeerd ofzo? Betaalt Felix de zetels in dit huis??? Mama neemt echter – zoals altijd – de kant van de poezen in het huis en zegt ‘ga gewoon in de andere liggen’. *God, u test me, maar soit. I know how to pick my battles*, en van de katten ga ik toch niet winnen. Mama is in de eerste plaats een poezenmama, en in de tweede plaats pas mijn mama. *She needs to sort out her priorities*.

Ik verhuis naar de tweede zetel en probeer de serie te volgen (lees: ik scrol door brakke tiktoks op Instagram reels want sinds Corona kan ik geen 5 minuten meer focussen op 1 ding). Daardoor zie ik niet dat Tux naast mijn zetel staat. Ja, beste lezer, u raadt het al: ‘Ochere, Tux wil in haar zetel’. Hoezo??? Ik zeg ‘Nee’, en mama kijkt me aan alsof ze me gaat onterven. ‘Jij kan overal liggen, ga ergens anders liggen,’ zegt ze, wat ten eerste een flagrante leugen is (wij hebben maar 2 zetels thuis), en ten tweede is het Tux die overal kan liggen, want op elke drie tegels in ons huis staat een poezenmand.

filologica

Studietips der algemene vakken

Europese talen in contact

Professoren:

- partim taalkunde: Giovanbattista Galdi
- partim letterkunde: Jürgen Pieters

Lesmateriaal:

- partim taalkunde: powerpoints en lectuuroprachten via Ufora
- partim letterkunde: Leeskwesties

Het vak:

- partim taalkunde: Dit vak biedt een overzicht van de negen talen van de opleiding Taal- en Letterkunde. Er wordt daarbij in het bijzonder aandacht besteed aan de diachrone taalverandering (bv. Indo-Europees, klankverschuivingen) en onderlinge taalcontacten (bv. taalfamilies en -verwantschappen).
- partim letterkunde: Je leert centrale begrippen kennen die betrekking hebben met de (wetenschappelijke) studie van literaire teksten. Wat is literatuur? Wat is fictie? Wat zijn de verschillen tussen epiek, lyriek en dramatiek? Wat is de rol van de auteur en de lezer? Ook narratologische aspecten worden aan de hand van concrete voorbeelden uit de Great Books-leeslijst ingeleid.

Het examen:

Beide delen wegen evenveel door (50 % per partim).

- partim taalkunde: meerkeuzevragen met hogere cesuur
- partim letterkunde: open (essay)vragen die je op voorhand krijgt (o.a. een narratologievraag over een tekst uit de Great Books-leeslijst)

Tips:

- partim taalkunde: De lectuuroprachten zijn in eerste instantie een aanvulling op de les. Lees ze dus en vul de essentie aan bij je eigen lesnotities (i.e. geen details studeren). Schenk daarnaast voldoende aandacht aan de kenmerken van de verschillende taalfamilies en de klankwetten. Dergelijke detailvragen komen ook zeker op het examen.
- partim letterkunde: De Great Books hoeft je niet per se helemaal te lezen. Je leest ze best met het oog op de essayvragen. Vergeet wel niet om de begrippen bij de narratologievraag eerst te definiëren (bv. Wat is een extradiëgetische verteller?).

Professor:

Koenraad Jonckheere

Lesmateriaal:

Another History of Art. 2.500 jaar Europese kunstgeschiedenis

Het vak:

Altijd al willen weten wat de Torso Belvédère (1e eeuw v.C.) met David Beckhams Armani-onderbroek te maken heeft? In dit vak krijg je een antwoord op al je kunstgerelateerde vragen (en nog veel meer). In een chronologisch overzicht, vanaf de oudheid tot nu, worden topstukken uit de beeldende kunst in onder meer hun historische, filosofische, economische en maatschappelijke context besproken.

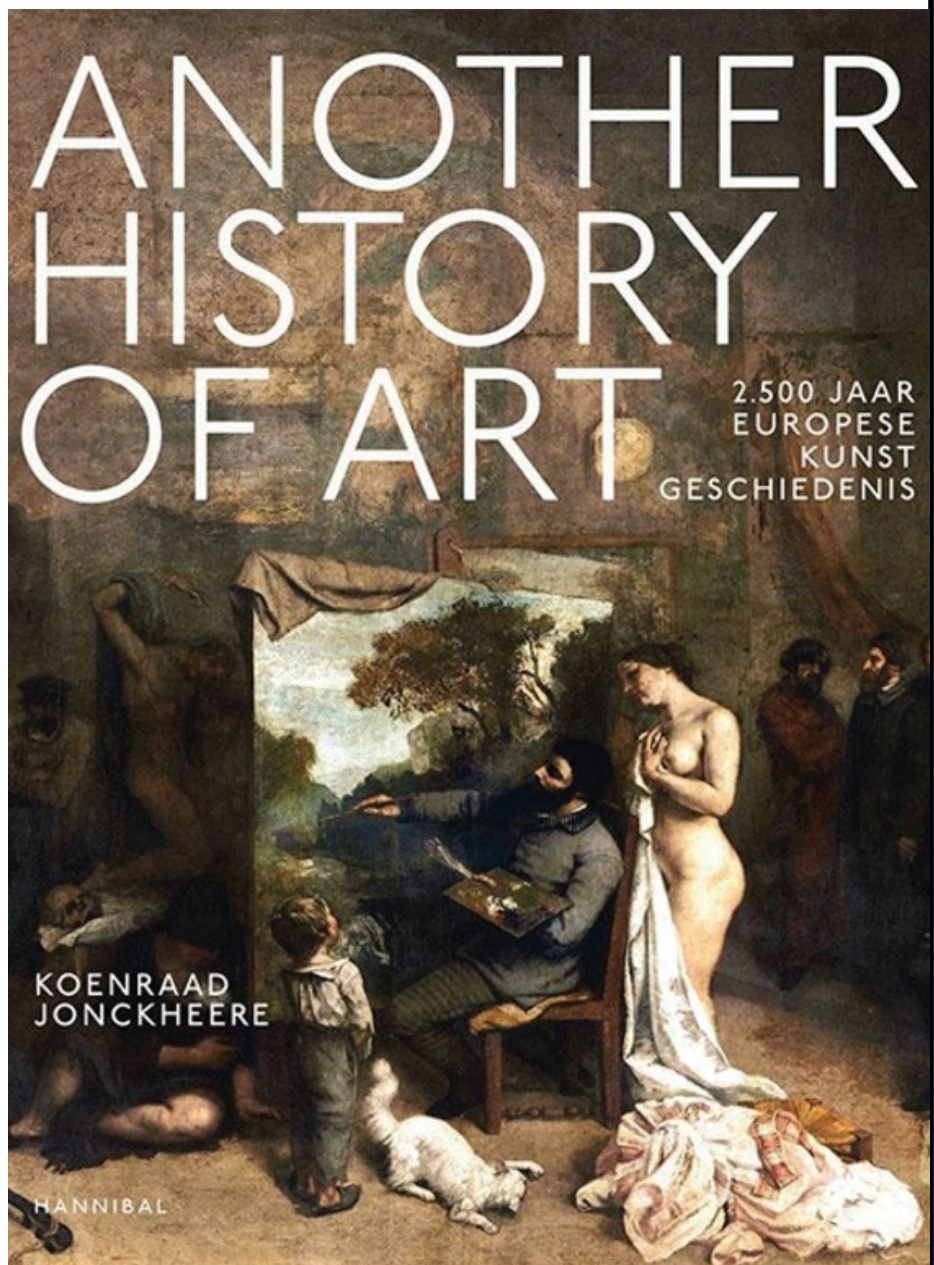
Het examen:

Het examen bestaat uit twee delen: je krijgt 20 meerkeuzevragen op de helft van de punten (10/20) voorgeschoteld waarbij je feitenkennis getest wordt. Schenk tijdens het studeren voldoende aandacht aan de kunstenaar en de periode van het werk. Ook gelijkenissen en verschillen tussen werken onderling zijn belangrijk.

Daarnaast zijn er ook twee open vragen op elk 5 punten. Enerzijds moet je een artikel bespreken en er de theorie uit de lessen op toepassen. Anderzijds is er een overzichtsvraag die naar je verticale kennis over een thema en/of periode peilt. Noteer hierbij zoveel mogelijk informatie uit de cursus en vergeet zeker niet om concrete voorbeelden te geven.

Tips:

De professor durft wel eens te snel te spreken. Het is daarom van belang dat je je focust op de extra informatie die hij in zijn colleges meegeeft. Probeer ook de leerstof thematisch en chronologisch van elkaar te onderscheiden. Studeer de hoofdstukken van de cursus dus niet enkel per thema, maar ook diachroon. Tot slot: begin op tijd met het leren van de kunstwerken en besteed voldoende aandacht aan de titels, kunstenaars, situering in tijd en ruimte en het materiaal.

Professor:

Klaas Willems

Lesmateriaal:

Syllabus en lectuurbundel (Ufora)

Het vak:

Aan dit vak liggen twee ogenschijnlijk eenvoudige vragen ten grondslag: wat is taal en wat is een tekst? Maar je kunt wel eens bedrogen uitkomen. Hoewel de syllabus op het eerste gezicht summier lijkt, krijg je heel wat leerstof voor de kiezen. Enkele thema's die aan bod komen, zijn meertaligheid, taalverandering, de talen en schriften van de wereld, gebarentaal, neurolinguïstiek, taalverwerving, et cetera. Voor elk wat wils!

Het examen:

Het examen bestaat uit 50 meerkeuzevragen (opgelet: met hogere cesuur; je moet bijgevolg 30/50 halen om te slagen). Normaal gezien zijn die min of meer evenredig verdeeld: aan de leerstof uit de syllabus, de informatie uit de slides en de lectuurbundel wordt telkens een derde van de vragen gewijd.

Tips:

Zoals je ziet, is het aangeraden om naast de syllabus ook voldoende aantekeningen tijdens de lessen te maken. Niet alle begrippen of voorbeelden staan immers in de cursus, hoewel die wel belangrijk zijn voor het examen. Je moet bijvoorbeeld in staat zijn om bepaalde concepten te kunnen toepassen op concrete fragmenten (bv. Hoeveel morfemen heeft woord X?)

Simon Lambrechts &
Ben De Slagmulder

De Gentse Studentenraad

De Gentse Studentenraad, een decennia oude instantie met één belangrijk doel: de stem zijn van onze studenten. Maar wat betekent dat nu concreet? Dat doen we in dit artikel uit de doeken! Ook zullen we tonen dat de Gentse Studentenraad méér is dan de stem van de student: ze is er ook om elke student te ondersteunen, te ontspannen, en nog zoveel meer!

De stem van de student

Dit is het hoofddoel van de Gentse Studentenraad: de stem van iedere student vertegenwoordigen binnen de wereld van de UGent. Dit willen we op verschillende manieren doen. Zo kan je bij ons terecht met alle problemen in verband met je studies. Een prof die slecht les geeft of zijn slides niet online zet? Een assistent die grof of ongepast is? Studentenvertegenwoordigers binnen je faculteit/opleiding kunnen naar je problemen luisteren en deze aanpakken op het niveau van de faculteit of centraal. Bedenkingen bij het overkoepelende UGent beleid? Dan ben je bij de Gentse Studentenraad aan het juiste adres! Daarnaast organiseren we bijvoorbeeld tijdens de rectorverkiezingen verschillende promotiecampagnes en een debat, zodat jullie geïnformeerd kunnen stemmen.

Ondersteunen?

De Gentse Studentenraad is er voor jou bij elke emotie. Ben je blij? Dan ben je bij ons welkom om te brainstormen over allerlei projecten. Nood aan een goede babbel? Ook dan staan we klaar om je te helpen; mentaal welzijn is namelijk een hoge prioriteit voor ons. Wij zijn pas tevreden als elke student zich wel in z'n vel voelt! Maar soms zijn er ook gewoon van die momenten waarop je even niet de deur uit wilt of kunt. Daarom heeft de Gentse Studentenraad in het verleden bijvoorbeeld al gezorgd voor meer lesopnames. Er wordt ook geijverd om uit deze coronapandemie, ook al is ze voor niemand leuk, de goede punten te bewaren. Op die manier werken we allemaal samen aan beter onderwijs!

Ontspannen?

Wat dacht je nu, dat wij ons enkel bezighouden met onderwijs? Natuurlijk niet! Naast onze standaardtaken ondersteunen we ook verschillende projecten aan de UGent, zoals de welbekende gele (nu groene) fietsen van de Fietsambassade, de Student Kick-Off, Zeus WPI, Cultour, Stujardin, Start To Talk en de Massacantus. We staan altijd open om nieuwe projecten te ondersteunen! Naast al deze projecten organiseren we ook werkgroepen over sociale thema's zoals de resto's, huisvesting, enzovoort. Ook voor interessante lezingen en debatten kan je bij ons terecht. Want student zijn is meer dan enkel studeren.

En wat betekent dit voor jou?

En nu concreet: ook voor jou kan de Gentse Studentenraad een hulplijn, een interessante meerwaarde of simpelweg een nieuwe vriendengroep zijn. Iedere faculteit heeft een eigen facultaire studentenraad (bij jullie is dit Stu.Art), die regelmatig AV's (Algemene Vergaderingen) organiseert waarop we relevante thema's bespreken en waar iedere student welkom is. Aarzel dus zeker niet om je eigen facultaire studentenraad (FSR) aan te spreken, of om eens binnen te springen op één van hun activiteiten!

Daarnaast kan je ook altijd terecht bij de Gentse Studentenraad zelf, overkoepelend over de FSR's. Dus de volgende keer dat je met een probleem zit en niet weet waar naartoe, kom dan snel naar ons! Volg ons op Facebook, Instagram of Twitter op @gentsestudentenraad om zo op de hoogte te blijven van al onze acties.

Have a problem? Find a Stuver!

Augustijn

ANNO 1295

advertentie

Standaard
Boekhandel

advertentie

speaker's corner

Canada is Eden 2.0 and Other Myths

Here's a rough transcript of basically every conversation I've had in the three years since I first moved to Ghent:

Typical Fleming: En waar kom je vandaan?

Me: Ik kom uit Canada.

Typical Fleming: Waarom zou je uit Canada vertrekken?

Change is usually my answer--a chance to live in Europe, in a beautiful medieval city, in a country with great museums, and just a stone's throw from Paris, Amsterdam, London, Cologne... But that answer also suggests more premeditation than is or was entirely true. Professorships today are simply peripatetic. Take a look at the staff in our Department of Literary Studies, for instance, and you'll find a smattering of people from not only Canada but also America, Italy, the Netherlands, France, Norway, Sweden, Australia--the list goes on and on. Modern-day paupers, we'll go wherever they'll take us.

So my answer about why I moved to Belgium is always a bit of a fudge, but the truth of the matter is more or less the same: I was excited to live somewhere new. Whenever I admit this to a Fleming I also get a predictable two-part response. Part 1: Belgium is *boring*. Maybe. But so too is Canada to a large extent--an at times painfully provincial country, full of horrid, never-ending suburbs, cookiecutter subdivisions and stripmalls that run like an eternity loop in the background.

In the daily life of your average Canadian, the exceptions *are* exceptions: Jasper, Banff, Whistler, and the Icefields of Alberta, Haida Gwaii and the islands of the Salish Sea, Cape Breton and the endless rocky shores of the Maritimes, even our semi-celebrity prime minister, Justin Trudeau. Most Canadians simply live within an hour's drive of the U.S. border, in bland cities and towns that are all Sears stores and Tim Hortons coffee shops, and vote for politicians who look like drywall salesmen. Belgium might be boring, but at least for me it was a *new* boring.

Part 2: The shock your average Fleming feels at hearing that someone has left Canada for Belgium is usually fueled by a fantasy about my country, the magical land of glaciers, massive, neverending mountain ranges, lush green forests that go on for thousands of kilometres, lakes the size of mid-sized European countries, and sites of epic natural beauty like Niagara Falls. (And, best of all for the misan-

thropists: no people. In Belgium there are about 371 people per square kilometre; in Canada, there are 4.)

The reality is, though, that Canadians don't spend nearly as much time in the outdoors as you might guess. Even those who do are often required to undertake olympian journeys on Friday afternoons to get to their cottages for some weekend R&R. My mother has a vacation home on the Georgian Bay in Waubaushene, Ontario, but that's a sometimes punishing two- to three-hour journey by car during our routine winter blizzards.

Finding nature day to day can also be tough. I grew up by "tiny" Lake Ontario, the smallest of the Great Lakes at 19,000 square kilometres, or about the size of Slovenia (for comparison, Lake Michigan-Huron is about 117,000 square kilometres, or a little bigger than Iceland). And yet accessing nature was not always so easy in my suburb of Toronto nor on the island of Montreal, where I also lived. Vancouver, though, *was* amazing--just north and east of the city are those mythical mountains; to the west the Salish Sea, massive Vancouver Island and the Pacific Ocean. But even then almost all travel needed to be done by car, to push past the suburbs and their bleak industrial outskirts.

That's not to say I haven't experienced the great outdoors in Canada, including childhood trips to my grandfather's fishing lodge on Tideè Lake in the Northwest Territories, a body of water about ten times the size of Luxembourg; bike trips around Ontario, Quebec and British Columbia; weekends away on the Atlantic coast, hopping from lake-filled Nova Scotia to charming Prince Edward Island; routine trips to "Cottage Country" on the Muskoka Lakes north of Toronto. But those experiences always took a bit of effort, some real planning and a lot of time.

Even still, at moments I feel intensely and even embarrassingly Canadian, often without realizing it. Recently I discovered that my favourite footwear--so-called "cabin" socks made of heather-grey and cream-coloured wool with a red stripe--is apparently one of my country's leading cultural exports. The other stereotypes are mostly true. Yes, Canadians are polite and helpful (but they can also be obnoxiously rude when they feel someone is breaking the rules). Yes, everyone grows up playing (ice) hockey. Yes, Canadians have weird accents that Americans think are funny. And, yes, we love maple syrup.

But the "great outdoors" remains a staple of our mythmaking--one that also requires a tacit forgetting that the access settler populations have to those natural spaces is the product of an often violent historical and ongoing displacement of Indigenous communities--and it's a myth I have had some difficulty distancing myself from. Camping is so important in Canada that countless federal, provincial and municipal programs exist across the country simply to teach newcomers, urbanites and immigrants how to spend time outdoors at campsites and how to appreciate the quiet of the woods. I never feel more Canadian than when it comes to my nights in a tent, especially if I can get to my campsite by foot or bike.

Hence when I moved to Ghent, I decided to do so *à la mode Canadienne*. I flew to Venice with only my bike, a tent and a few panniers, before wild camping my way northwest till I hit Belgium. About a month later I arrived in Ghent, a few days before my temporary apartment was ready. The choice then was easy: camp out a few more nights. In my view, any evening spent under the stars is ten times better than a night in bed. Others disagree, of course, including Gert Buelens, who insisted I stay with him for a few rainy evenings in early September. As a Fleming and a Canadian, we might have had differing views about the quiet joys of a rainy campout, but Gert's invitation was nonetheless *een echt warm welkom* to the country I now call home.

Andrew Bricker

Queeste naar de volmaakte chocoladekoek

Hooggeachte chocoladekoekverorberaars,

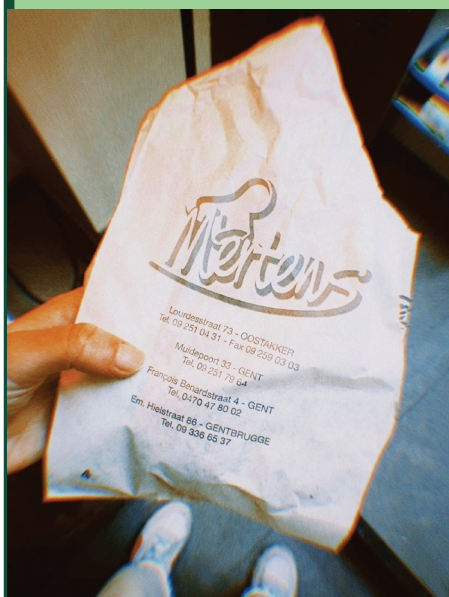
Eindelijk schrijf ik jullie weer, want er stonden grote dingen te gebeuren de voorbije weken. En dat door toedoen van het mooie weer. Een streepje zon, de eerste weken van een nieuw semester... Er was werkelijk geen enkele reden om niet in een groep van vier personen samen te troepen in het dichtstbijzijnde parkje, vergezeld door een versterkte geluidsinstallatie. En waar kan dat beter dan in het Muinpark! Ik hoor u al denken: ja, inderdaad, nergens kan dat beter dan in het Muinpark. Daar is immers ook een bakker, wat betekent dat chocoladekoeken binnen handbereik zijn tijdens onze perfecte samensholing.

Ook ik, boterkoekoloog en eredoctor in chocoladekoeken, bezocht de befaamde bakkerij aan het Muinpark: Bakkerij Mertens. “Dag eerwaarde chocoladekoekrecensent,” zeiden ze tegen mij. “Je gewoonlijke bestelling?” Waarop ik antwoordde: “Ja, een chocoladekoek, graag.”

De chocoladekoek was krokant en luchtig qua textuur. Ze had een ietwat lompe maar grote vorm, met dikke chocoladestroken die eruit dropen. Dat was een aangename verrassing, financieel dan. Voor €1,20 mag het wat meer zijn. Size matters. Rondom de chocoladekoek hing een dun gordijntje plakkerig glazuur – jammer, maar helaas vaak onvermijdelijk. Zoals ik eerder bepleitte in “Chocoladekoeken: een diachroon onderzoek naar de status van een glazuurloze buitenlaag”: sinds de digitalisering en globalisering geniet de chocoladekoek lang niet meer hetzelfde aanzien als vroeger. Toen waren glazuurloze chocoladekoeken een erezaak die van generatie op generatie overgedragen werd.

Gelukkig maakt een laagje glazuur niet veel uit in een feestelijke parksfeer. Bakkerij Mertens heeft zich met andere woorden prima afgestemd op het doelpubliek, maar zodoende zijn eigen waarden verloochend. Daarom kijk ik terug op deze chocoladekoek met gemengde gevoelens. Voor smaak geef ik ze een 7/10, voor textuur een 9/10 en voor vorm een 8/10. Prima, dus. Volgende maand bezoek ik De Brug. Blijkbaar hebben ze de Blandijnchocoladekoek intussen daarheen gedeporteerd. Tot dan?!

In afwachting van uw antwoord verblijf ik hoogachtend,
De hoogachtende afwachter

Yumi Demeyere

culturama

Series Corner 2

Ben je op zoek naar een *binge*-waardige serie om je avonden mee te vullen? Dan ben je bij de juiste pagina aanbeland! In dit rubriekje stellen enkele studenten kort hun favoriete serie(s) of laatst ontdekte pareltjes voor! Geniet ervan!

1864 - Axel Leplae

“Ja lap, weer zo’n serie met een cijfertitel, dat belooft voor de originaliteit”, hoor ik u al brommen. En toch!

Deze serie toont durf en daarmee tegelijk zijn originaliteit. Eerst en vooral wordt de Deens-Duitse oorlog van 1864 wel degelijk weergegeven in het Deens en Duits. Geen *overload* aan Engels of dubieuze pogingen om een andere taal te spreken. Daarbij gaan de schrijvers nog verder in hun onderneming om een realistische situatie te schilderen. We krijgen tijdens de veldslagen geen onverschrokken patriot die in *slow-motion* de vijand tegemoet gaat onder de trompetten der eer en glorie! Wat we wel krijgen zijn inslaande bombardementen, knetterende vuurwapens, snijdend geschreeuw en ineenkruipende angstmomenten onder een vaak soundtrackloze klankband.

Nu moet ik toegeven dat er ook een paranormaal element in de serie geslopen is. Een creatieve inbreng? Meestal vind ik zo’n toets wel fijn, maar hier is die vrij slordig en verwarrend uitgewerkt. Daarnaast kunnen de onwaarschijnlijke toevalligheden ook wel een wenkbrauw doen ophalen, maar laat dat niet afdoen aan het werk in zijn geheel.

Voor de romantici onder ons: er zit natuurlijk ook een strookje liefde in, maar verwacht geen *happy ending*. Zonder al te veel te verklappen, wil ik enkel zeggen dat je je mag voorbereiden op een *bitter bitter bitter sweet ending*, maar ook dit maakt de reeks enkel beter voor mij. De kijker krijgt niet wat hij wil, oorlog en conflict worden niet met een knip rechtgezet.

Deze serie schotelt je soms een mooi melancholisch canvas voor, maar ook een brute en grauwe realiteit. Elk conflict laat zijn sporen na en deze zijn niet zomaar uit te wissen. Oorlog is oorlog en dat weet deze serie maar al te goed over te brengen.

Californication - Pieter Stalpaert

Heb jij je soms afgevraagd hoe het leven moet zijn in *Los Angeles*? Geen probleem, *Californication* toont het met plezier. We volgen Hank Moody, een *bestelling*-auteur oorspronkelijk uit *The Big Apple*, maar die zijn oord gevonden heeft in LA. Het probleem? Hank heeft al jaren niet geschreven, en sindsdien loopt hij er cynisch bij. Het helpt niet dat zijn ex, Karen, op het punt staat in het huwelijksbootje te treden. Dus uit Hank al zijn haat en cynisme op de rest van de stad, en ziet hij alles als een grap. Klinkt een beetje als een klootzak, om het zacht uit te drukken, maar dat maakt het zo goed.

Het hart van de serie is zijn ex Karen, die hij *no matter what* wil terugveroveren. In de 7 seizoenen doorstaan ze alle gekkernij die LA op hen afgooit. Maar altijd gaat het terug naar Karen en Hank, en hun dochter Becca. Hun relatie, en zeker ook de goddelijke soundtrack van de serie, maakt van *Californication* een *throwback* naar *rock-'n-roll*, drugsgebruik van de jaren zestig, *femme fatales*, en zoveel meer. Als je op zoek bent naar een serie waar rocksterren, schrijvers en seks de hoofdrol spelen, ben je op het goede pad. “*At the end of the day, it’s all about her, it’s always been about her.*”

Fleabag - Beyza Çalışkan

Fleabag is verdwaald, leeft in Londen en gebruikt humor als verdedigingsmechanisme. Haar chaotische levensstijl is charmant en, althans voor sommige kijkers, herkenbaar. Ze laat ons toe in haar leven en dat doet ze door de vierde muur te breken, om te kunnen communiceren met ons. De kijker wordt op die manier getransformeerd tot een ware vriend van het hoofdpersonage, waardoor de kijker zich meer betrokken voelt in haar leven.

Haar zus Claire is haar tegenovergestelde: zij is perfectionistisch en heel vaak serieus. Haar vader heeft een nieuwe partner (haar moeder is gestorven), die wordt getypeerd als de kunstzinnige en egocentrische stiefmoeder, en wordt vertolkt door de fantastische Olivia Colman (*The Favourite*, *The Crown*). Phoebe Waller-Bridge, die zelf de rol van Fleabag speelt, laat ons zien dat het leven bitter kan zijn.

Ze toont ons hoe haar eigen keuzes gevolgen kunnen hebben voor anderen, maar vooral hoe ze van zichzelf leert houden. Dat proces van zelfrespect en aanvaarding ondergaan we als kijker mee met haar. Ze laat ons zien dat ze grappig kan zijn, maar ook zeer kwetsbaar. In het tweede seizoen zien we haar emotionele kant sterker naar boven komen. Met de komst van The Hot Priest, vertolkt door Andrew Scott (*Sherlock*, *1917*), wordt Fleabag fragieler. Zijn aanwezigheid zorgt ervoor dat we haar niet louter associëren met de grappige vrouw die ze is, maar ook met haar rauwe gevoelens.

De afleveringen zijn kort en meer dan twee seizoenen krijgen we niet, maar *Fleabag* is zonder twijfel een meesterwerk.

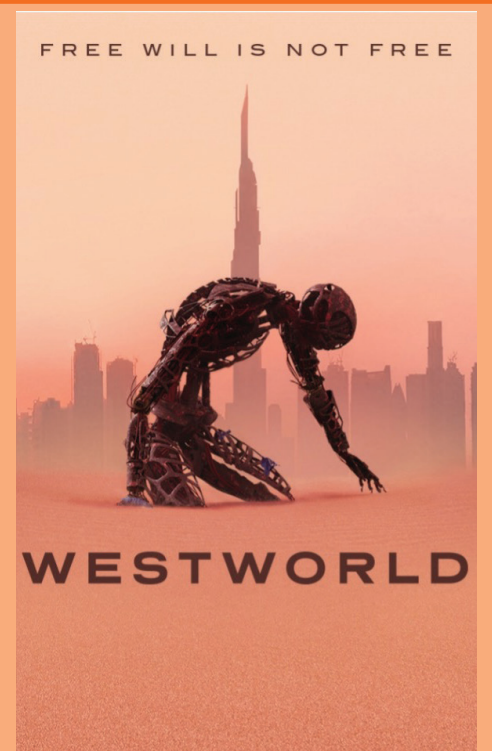

Westworld - Jürgen Voet

Al sinds de eerste sciencefictionfilms zijn robots een vaste waarde. Naarmate de technologie in onze wereld steeds meer verfijnde, kregen ook *androids* een meer gesofisticeerde representatie in series en films. *Westworld* is daar geen uitzondering op, integendeel.

Zoals de naam reeds aangeeft, speelt *Westworld* zich af in een kunstmatige wereld die veel weg heeft van het Wilde Westen van enkele eeuwen geleden. In die wereld leven *hosts*: robots die uiterlijk identiek zijn aan de *guests* (mensen) die het park bezoeken. Maar ook qua gedrag zijn ze vrijwel niet te onderscheiden van gewone mensen - het enige zichtbare verschil is dat ze niet in staat zijn mensen dodelijk te verwonden.

Waar in het begin een wereld wordt geschetst vol avontuur, duiken er tegelijk ook intrigerende filosofische vragen op: Wat betekent het om mens te zijn? Wat betekent het om goed te zijn? Wie ben ik? Wat is zelfbewustzijn? Al snel wordt duidelijk dat de grens tussen *hosts* en mensen niet eenduidig te trekken is, en de situatie wordt alleen maar meer gecompliceerd wanneer een van de *hosts* plots gedrag vertoont dat niet geprogrammeerd was...

Twin Peaks - Axel Leplae

“*Stranger Things* is een fake-off van *Twin Peaks*”, zei een goede kameraad van me een tijdje geleden. En ook *Dark* (hieronder) zou het één en ander afgekeken hebben. Ik zit nog maar aan de helft van *Twin Peaks*, dus ik kan ze nog niet helemaal bevestigen. Ik kan wel meegeven dat ik deze reeks uit 1990 één van de vreemdste maar beste series vind die ik in lange tijd, misschien zelfs ooit, heb gezien.

Episode 1 wordt Laura Palmer, de alom geliefde jonge deerne uit de regio Twin Peaks, dood aangetroffen. Op het eerste zicht een zoveelste detectiveserie, dus niets nieuws onder de zon? Of toch? Zonder te veel te willen verklappen, speelt deze serie, zoals bovenstaande hints doen vermoeden, met het bovennatuurlijke, maar op een heel ongewone manier. Niets dat meteen *purely evil* vol monsters of *bad guys* binnen walst, maar een extra laagje dat met charmante jazz en toch met akelig en bevreemdend surrealisme binnenkomt.

Iemand beschreef de serie als een ervaring waarbij je het ene moment krom ligt van het lachen en het andere moment opstijft van de horror en dit is exact wat ik tot nu toe heb ondervonden. De personages lijken nu eens absurd en dagelijks onnozel, dan weer onderhevig aan bloedstollende horror en beklievende angst waarbij de kijker (ik dus) verstijfd aan het scherm genageld zit en enkele minuten later weer uitgelachen wordt door een sprong naar een ironische banaliteit. David Lynch, de creatieve geest achter dit pareltje, combineert al deze thema's op zo'n geniale manier, dat ik niet anders kan dan verder kijken.

De (betere hihi) voorloper van *Stranger Things* of *Dark* stelt niet teleur. Iedere aflevering sluit ik weer hetzelfde af: “Akelig. Heel akelig.” Maar verdomme goed.

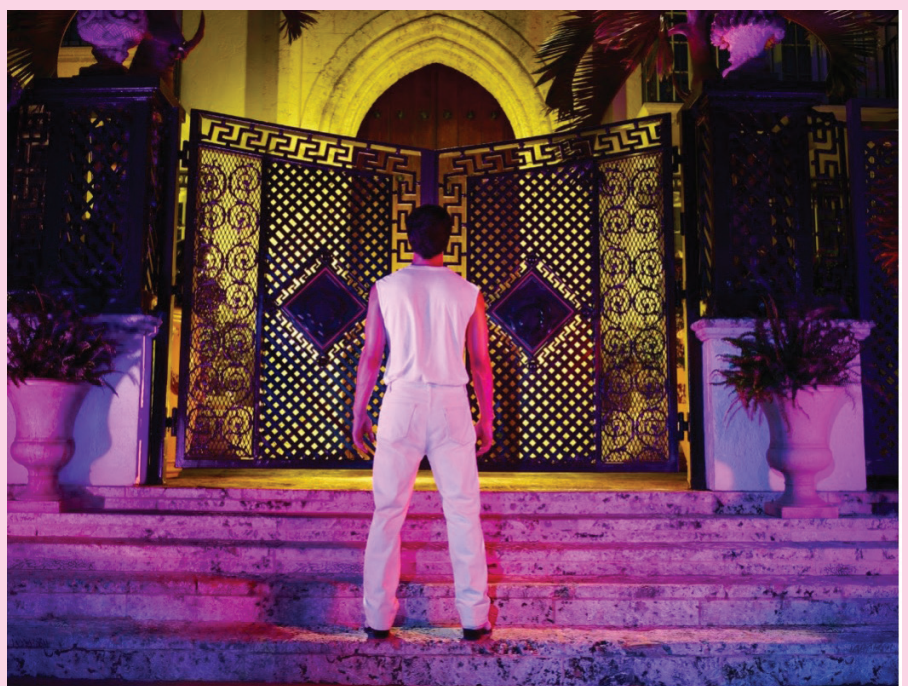

The Assassination of Gianni Versace - Anouk de Visser

Director Ryan Murphy has done it again! Opnieuw creëerde hij een serie die ik met veel plezier in ongeveer een week heb uitgekeken. Je kent hem misschien van pareltjes als *Pose* en *Glee*, maar deze serie gaat niet over *look-serving*, *vogueing dragqueens* of puberale, zingende jongeren. Nee, *The Assassination of Gianni Versace* is een 'glamorous murder mystery'. De serie is een gedramatiseerde versie van de waargebeurde moord op designer Gianni Versace en toont hoe moordenaar Andrew Cunanan naar zijn misdaad toe werkte.

In de serie wordt veel gebruik gemaakt van flashbacks, waardoor je als kijker langzaam een beter zicht krijgt op wat zich afspeelt in het hoofd van protagonist Andrew Cunanan. Zijn obsessie met Gianni Versace leidt uiteindelijk tot moord (zoals de titel al verklapt), maar er is veel meer te ontdekken. En juist de bijkomende plotlijnen maken de serie veelzijdig en diep. Door de afwisseling van het verleden en het heden wordt de spanning extra opgebouwd en omdat de serie een kijkje biedt in zowel het leven van Andrew Cunanan, als in dat van Gianni Versace, wordt rouw en verdriet veel intenser weergegeven. Pak die doos *Kleenex* er dus maar bij, zou ik zeggen.

Alhoewel de serie heel *binge-worthy* is, moet je je gedachten erbij houden om mee te blijven. Ik zou het dus zeker aanraden voor een dagelijks ontspanningsuurtje (want ja het zijn lange afleveringen). Op die manier kan je dagelijks eens ontsnappen aan 2021 en je wanen in Miami van de jaren 90 met haar *90's fashion* en psychotische moordenaars.

DARK - Ineke Barbaix

Dark heb ik uitgekeken op een goede week, terwijl de serie drie seizoenen heeft, en dat vertelt je alles wat je moet weten. Het is de eerste Duitse Netflixserie, maar ik was zelf aangenaam verrast door de kwaliteit. Het is voor mij van hetzelfde kaliber als *Stranger Things*, en het deelt ook diezelfde *vibe*.

Wat de serie echt speciaal maakt, is het tijdhoppen. Er zijn verscheidene tijdlijnen waarin het verhaal zich afspeelt, steeds met dezelfde personages, en wonder boven wonder lijken de personages hier ook daadwerkelijk op hun oudere of jongere zelf. Echt pareltjes. Het beste aan de serie is dat er verschillende plotlijnen door elkaar lopen. Voor ieder wat wils, want er is hier zoveel aan de hand dat je het toch niet allemaal kan volgen. Op verschillende momenten in het verhaal ben je zo verrast dat je quasi uit je bed valt, want soms komen dingen zo geniaal samen of zitten ze zo ingewikkeld ineen dat je je Netflix even op pauze moet zetten om na te denken. Het is een serie die aanzet tot denkwerk, dat wel. Als je sowieso geïnteresseerd bent in *time and space: this is your thing!* Zelf was ik dat echter niet per se (ik snap wormgaten na al die jaren aardrijkskunde nog niet), en ook ik vond de serie opperbest.

Tot slot is de technologie echt geniaal. Normaal gezien ben ik zelf geen fan van *sci-fi*, maar alles in deze serie komt geloofwaardig over en de *vibe* is ook gewoon zo, sja, 'dark'. De CGI is echt goed, en ook de muziek hierbij heeft me zo verrast dat ik de helft heb toegevoegd aan mijn Spotify, en ik luister niet eens vaak naar muziek.

Kortom: dikke aanrader. Wel al een kleine *warning*: waar seizoen 1 en seizoen 2 niets minder dan geniaal waren, vond ik seizoen 3 redelijk afgezwakt. Maar laat dat geen reden zijn om er niet aan te beginnen. *Go go go!*

Wandavision - Sander Potier

Op het eerste zicht zou je misschien denken dat deze serie enkel voor *hardcore* Marvel fans is, maar niets is minder waar. Zelfs al is dit jouw introductie *into the Marvel Cinematic Universe*, zou deze serie zelfs nog een hit kunnen zijn.

Dit is een serie voor mensen die gewoonweg van televisieseries houden. Elke aflevering speelt zich af in het idyllische dorpje Westview, telkens in een andere tijdsperiode en in de desbetreffende stijl van *sitcom* die in die periode het populairst was. Zo doorleven de hoofdpersonages Wanda en Vision *sitcom eras* van de 50s tot de 2010s waarin ze telkens weer op allerlei dingen stuiten. Je zal zeker één of andere trope herkennen uit jouw favoriete *sitcom*!

Deze overvloed aan *references* naar andere populaire *sitcoms* verbergt echter een donker subplot over de realiteit waarin Wanda en Vision zich bevinden. Is dit dorp wel echt? Waarom komt die buurvrouw Agnes continu over de vloer? En wat bevindt er zich nu juist buiten Westview? Allemaal vragen en theorieën die naar boven komen, maar voor antwoorden zul je de serie moeten bekijken. Elke aflevering heeft wel één of andere twist, of gewoon een *full on emotional rollercoaster*, dus houd je maar vast.

De afgelopen negen weken zat ik elke vrijdag met veel spanning af te wachten om nu toch maar te weten te komen wat er als volgende zou gebeuren. Nu dat de serie echter afgerond is, is het de perfecte gelegenheid om alle negen afleveringen in één keer te *bingen*!

The Real Housewives of Beverly Hills - Anouk de Visser

Ben je fervent gebruiker van de onderstaande *meme* en ben je benieuwd naar haar oorsprong? Miste jouw leven het afgelopen jaar ook de nodige portie drama? Dan is *The Real Housewives van Beverly Hills* DE *guilty pleasure* serie voor jou! Het geeft je het soort drama waar je zelf niet in zit, maar waarbij je gewoon vanaf een afstandje kan toekijken. En als je het niet zo hebt op de Beverly Hills, dan heeft Netflix ook *The Real Housewives* van New York en Atlanta in de aanbieding. Steeds als ik dacht dat Netflix niet meer onzinnig drama te bieden had, vond ik een andere *spin-off* die mij het tegendeel bewees.

Deze serie volgt de rijke elite van grote Amerikaanse steden. Onze *housewives* kennen elkaar niet altijd aan het begin van het seizoen, maar doorheen de opnames, worden er vriendschappen gesmeed en nóg meer vriendschappen kapot gemaakt. Drama alom dus. Zoals je misschien al verwacht, is het een *no-brainer show*. Ik zou dus ook afraden de serie te *bingen*, daar ik de kans groot acht dat je dan hersencellen verliest. Maar als je een tekort aan 'hot tea' wilt aanvullen, neem dan wat popcorn en geniet van het drama. En mocht je na de afleveringen denken, goh ik wil méér drama, dan eindigt elk seizoen met een grote tweedelige *reunion show*, waarin de échte vragen gesteld worden en presentator Andy Cohen ervoor zorgt dat de dames elkaar net niet in de haren vliegen.

Sinds duidelijk werd dat mijn lessen digitaal zouden zijn, ben ik in IJsland. Ik wou al lang iets schrijven over hoe blauw het water hier is, vooral als het is omgeven door sneeuw. Over van waar die kleuren komen, want zelfs als de hemel wit is van de vallende sneeuw, blijft het water blauwer dan de doorsnee IJslander zijn ogen. Overal waar ik kijk, zie ik hoe duizenden jaren van vloeiende lava en glijdend ijs het landschap hebben gevormd. Valleien, kloven en lijnen in steen en sneeuw, dieper dan een mens ooit kan krassen, mooier dan ik kan vatten. Het is onmogelijk om dat niet te zien. Het is onmogelijk om daar niet over te schrijven.

Natuurlyriek is de Zweedse term voor lyrische schilderingen van het landschap, van de natuur of van de natuurkrachten in het algemeen. Er wordt weleens gefluisterd dat Scandinavië de sterkste traditie van natuurlyriek heeft van heel Europa, een traditie die veel verder reikt dan de romantiek. Als ik hier sta, begrijp ik waarom, en vraag ik me zelfs af hoe het mogelijk is om hier over iets anders dan de natuur en haar krachten te schrijven. Ik begrijp ook dat er vanuit mijn positie als mens twee manieren zijn om dat te doen: ik kan de schoonheid ervan bezingen, over de onevenaarbare volmaaktheid van de schepping (en haar schepper?), of ik kan mezelf, levend wezen, als onlosmakelijk deel van al dat schone zien. Ik ben toch ook maar tot hier gewandeld, tot aan mijn knieën in de sneeuw, bezweet bij graden onder nul, loopneus, haren bevroren en vingers in drie lagen handschoenen nog wit van de kou, hoe prachtig is dat. Alles wat ik voel, is deel van dit landschap en maakt mijn beleving ervan sterker. Hoewel er ook wel eens denigrerend over de natuurlyriek wordt geschreven, won één van de het vaakst met de term natuurlyriek verbonden namen uit de Zweedse literatuur in 2011 nog de Nobelprijs. Dat zijn lyrische subject - met of zonder bevroren vingers - deel is van het landschap, en zelfs méér deel is van het landschap dan van de samenleving of de civilisatie (of hoe je de menselijke aanwezigheid op de wereld ook wil noemen), illustreert het volgende fragment.

*Trött på alla som kommer med ord, ord men inget språk
for jag till den snötäckta ön.
Det vilda har inga ord.
De oskrivna sidorna breder ut sig åt alla håll!
Jag stöter på spåren av rådjursklövar i snön.
Språk men inga ord*

*Vermoeid van al wie met woorden komt, woorden maar geen taal
trok ik naar het eiland vol sneeuw.
Het wilde heeft geen woorden.
Onbeschreven pagina's breiden zich uit, naar overal!
Ik merk plots sporen van reeënhoeven in de sneeuw.
Taal, maar geen woorden*

Tomas Tranströmer, "Från mars -79". Det vilda torget, 1983

Natuurlyriek kan duidelijk ook een (noodzakelijke) vlucht uit de samenleving thematiseren, en daarmee dus kritiek op die samenleving geven. Wij mensen zijn deel van de natuur, we moeten ons niet boven of buiten haar wanen. Nog een stap verder gaat de lyriek die bekritiseert hoe de mens de natuurlijke voorraden uitput, al wordt die literaire stroming doorgaans geen natuurlyriek meer genoemd maar krijgt die de meer waardige naam ecopoëzie. Tenzij de schrijvers ervan tot een oorspronkelijke bevolkingsgroep behoren natuurlijk, zoals de Sami, want zij schreven in dat geval al ecopoëzie in de jaren '70. Paulus Utsi bijvoorbeeld, klaagde aan hoe niet-Samische kolonistoren het landschap, dat volgens hen al eeuwenlang door de natuur beheerd werd, plots volgens andere, meer geciviliseerde wetten begon te beheren. Om met dammen energie en winst te maken, en alles wat belangrijk is in een moderne geciviliseerde wereld.

*Mänskohänder dämmer vattnen,
vattnet höjes, tränger samen,
renens mat har vattnet sköljt,
hjordronmyror, skohöängar.
Fisken lämnat har sin färdväg.*

*Mensenhanden dammen het water in,
het wordt verhoogd, samengeperst,
het voedsel van de rendieren spoelt door het water weg,
moerassen van bergbraam, zeggevelden.
De vis heeft zijn trekweg verlaten*

Paulus Utsi, "Det nya fjällvattnet". Dikter, 1970

Dat de dieren stierven was geen argument. Wat de Samische schrijvers schreven kreeg geen gehoor, want zij werden zelf als een deel van de wildernis gezien. En God schiep immers eerst de mens, en vervolgens de hele schepping als voorraadskast voor de mens. In 2018 schrijft de Zweedse ecopoëet bij uitstek, Jonas Gren:

Traditionell naturlyrik är inte längre möjlig att skriva.

Traditionell naturlyrik är inte längre möjlig att läsa.

Traditionell naturlyrik är inte längre möjlig.

Traditionell naturlyrik är kottar, gräs, ekens bark och skatungens hopp ur boet (ljudet av flygplansmotor, inflygning mot Bromma).

Traditionele natuurlyriek kan niet meer geschreven worden

Traditionele natuurlyriek kan niet meer gelezen worden

Traditionele natuurlyriek is niet meer mogelijk

Traditionele natuurlyriek gaat over dennenappels, gras, de schors van de eik en de eerste sprong van de zangvogel uit het nest (het geluid van een vliegtuigmotor, afdalend richting Bromma)

Jonas Gren, "Traditionell naturlyrik". Klimatvrede, 2018

Hoe moeten we nog traditionele natuurlyriek schrijven, als er geen traditionele natuur meer is? Hoe moeten we als mens in leven blijven, als er geen traditionele natuur meer is? Ook Paulus Utsi schreef al:

*Så länge vi har vatten, där fisken lever
Så länge vi har land, där renen betar och vandrar
Så länge vi har marker, där det vilda gömmer sig
Har vi tröst på denna jord*

*Zo lang we water hebben, waarin vissen leven
Zo lang we land hebben, waar de rendieren grazen en wandelen
Zo lang we grond hebben, waar het wilde zicht verschuilt
Hebben we troost op deze aarde*

maar

*När våra hem ej mera finns
och vår mark är förödd
var ska vi då bo?
Vårt eget land, vårt levebröd har krympt,
sjöarna har stigit
älvarna har torkat...
Fåglarna tystnar och flyr*

*Als onze huizen niet meer bestaan
en onze grond verwoest is
waar moeten we dan wonen?
Ons eigen land, ons levensbrood is gekrompen,
de meren zijn gestegen
de rivieren staan droog...
De vogels zwijgen en vluchten weg*

Paulus Utsi, Dikter, 1970

De laatste drie regels doen mij denken aan hoe de Vikings in hun mythologie het einde van de wereld, Ragnarök, beschreven.

*Solen börjar svartna, jord sänkes i havet,
från fästet falla flammande stjärnor;
upp ångar imma, och elden lågar,
hettan leker högt mot himlen själv*

*Zwart wordt de zon, het land zijgt in zee,
Uit de hemel storten heldere sterren;
Rook raast op uit de voedende kroon,
Lekkend laaien vlammen naar de hemel omhoog.*

Völuspá, “Het visioen van de zieneres”, vers 55, Edda (800-1000)

Een IJslander met ogen iets minder blauw dan het water in dit land, wist mij vorige week nog te zeggen dat degene die dit schreef vermoedelijk geïnspireerd was door wat de zwaarste vulkaanuitbarsting van die tijd moet zijn geweest. De aarde die laaiende vlammen uitspuwt, zwarte rook zo dik dat de zon zwart wordt en je je eigen handen niet meer ziet, dikke mist en hitte. Het einde van de wereld als een deel van de wereld zelf, een natuurverschijnsel. En: een kans om het daarna beter te doen, want as en lava zijn zeer vruchtbaar na verloop van tijd. Toekomstoptimisme na de ondergang.

*Upp ser hon komma för andra gången
jorden ur havet, igen grånskande;
forsar falla, örn flyger däröver,
den som på fjället fiskar griper*

*Ik zie de aarde voor de tweede maal
groenverfrist oprijzen uit zee.
Watervallen klateren, erboven de adelaar,
Langs de bergwanden jaagt hij op vis.*

Völuspá, “Het visioen van de zieneres”, vers 57, Edda (800-1220)

Als we het einde van de wereld vandaag zouden beschrijven, zouden we eerder schrijven dat de zee stijgt en hele steden wegspoelt, dat de natuurlijke voorraden van olie en gas, zelfs zoet water uitgeput raken en dat half het bovenzee aardoppervlak verandert in woestijn. Terwijl ik hier sta, tussen duizenden jaren van vloeiende lava en glijdend ijs, tussen valleien, kloven en lijnen in steen en sneeuw, dieper dan een mens ooit kan krassen, wil ik niet dat iets van dit alles ooit verdwijnt, zelfs maar verandert door andere krachten dan die van de natuur zelf.

Ik wil iets ondernemen, maar als ik net in IJsland kan zijn doordat alle lessen werden opgeschort omwille van een virus, heeft het misschien weinig zin om te staken voor het klimaat. Alle studenten snakken net naar wat fysieke lessen, een toegestane vorm van sociaal contact op anderhalve meter afstand. Digitaal staken lijkt mij geen optie, dus het beste dat ik kan bedenken is: laten we misschien maar meer gedichten schrijven!

Mijn telefoon rinkelt. Een journalist van Het Nieuwsblad wil horen hoe ik mij voel, omdat er in Reykjavik om de tien minuten een aardbeving is van heviger dan 3 op de schaal van richter, nu al drie dagen lang. “Ik weet het”, zeg ik, Ragnarök, “We moeten meer gedichten schrijven”. In haar krant schrijft ze wat anders.

*Här finns jag Människa
Med allt
som i varje stund kan brista
[...]
Den kokande manteln där inne
Inkapslade metanbubblor i isen*

*Hier ben ik Mens
Met al
wat elk moment kan barsten
[...]
De kokende mantel daarbinnen
Ingekapselde metaanbubbels in het ijs*

Jonas Gren, “Skrí i vörldin”. Antropocen, 2018

Joksie Flapsdottir

advertentie

The word "Guido" is written in a bold, white, sans-serif font with a black outline. It is set against a red, rounded rectangular background that is tilted slightly to the right.

Literatuur en klimaathoop

Sinds het begin van deze eeuw en vooral de laatste jaren is er een ware explosie geweest van wat tegenwoordig klimaatfictie of “cli-fi” wordt genoemd. De klimaatverandering is een thematische focus geworden in het werk van heel wat literaire auteurs, onder wie ook gevestigde namen. Denk bijv. aan *Solar* van Ian McEwan, de *MaddAddam-trilogie* van Margaret Atwood, *Flight Behavior* van Barbara Kingsolver, *The Stone Gods* van Jeanette Winterson, *The Bone Clocks* van David Mitchell, *Gun Island* van Amitav Ghosh en *The Road* van Cormac McCarthy. Op dit moment neemt klimaatfictie allerlei vormen aan, gaande van literaire fictie tot *science fiction*, *thrillers* en *young adult-fictie*.

Grofweg kan klimaatfictie worden ingedeeld in verhalen die zich afspelen in een herkenbaar heden enerzijds, en futuristische verhalen over een wereld die een grondige transformatie heeft ondergaan ten gevolge van de klimaatverandering anderzijds. De eerste categorie behandelt typische thema's als ontkenning, ontwijking of aanvaarding. Een goed voorbeeld is *Kingsolvers Flight Behavior*, dat verschillende soorten vluchtgedrag beschrijft, waaronder dat van een conservatieve gemeenschap in de Appalachen voor de realiteit van de klimaatverandering.

Veel omvangrijker dan die anticipatorische klimaatfictie is echter de categorie van de futuristische klimaatromans, die zich laten karakteriseren als apocalyptisch, post-apocalyptisch of dystopisch al naargelang ze focussen op een plotse ramp, de nasleep daarvan of een geleidelijke neergang. Ze spelen zich doorgaans af in een vreselijke toekomst waarin een kleine groep overlevenden zich in moeilijke en vaak gewelddadige omstandigheden tracht staande te houden in een leefomgeving die fel verarmd is qua biodiversiteit en sociale complexiteit. Denk aan *The Road* van McCarthy, een verhaal over een vader en zoon die een desolaat landschap doorkruisen dat totaal is verwoest door een niet nader genoemde catastrofe. *The Road* is hét typevoorbeeld van een waarschuwingsverhaal dat impliciet kritiek levert op het fossiele kapitalisme en de politieke passiviteit daartegenover. De manier waarop dergelijke verhalen trachten te interveniëren in het klimaatdebat is door lezers angst aan te jagen voor het beschreven toekomstscenario in de hoop hen er aldus toe aan te zetten actie te ondernemen in het heden

die erop gericht is te vermijden dat dat scenario werkelijkheid zou worden.

Recent is er echter een soort tegenbeweging op gang gekomen als reactie op de dominantie van het post-apocalyptische genre. Die dominantie is natuurlijk niet toevallig. Er is het feitelijke gegeven dat de klimaatverandering intrinsiek een existentiële bedreiging vormt voor de mensheid: angst is dus een normale, te verwachten reactie, en het is dan ook niet verwonderlijk dat veel auteurs in eerste instantie hun toevlucht zoeken tot genres die dergelijke negatieve gevoelens opwekken. Daarnaast kadert de populariteit van post-apocalyptische en dystopische klimaatfictie echter ook in een bredere anti-utopische tendens die zich manifesteert in de westerse cultuur sinds het midden van de twintigste eeuw. Dat het concept van de utopie rond die tijd in een slecht daglicht is komen te staan, heeft alles te maken met de vreselijke gevolgen van utopische politieke ideologieën als het fascisme, het nazisme en het stalinisme waarmee de wereld toen werd geconfronteerd. Sindsdien is er sprake van een liberale consensus dat utopieën naïef, onrealistisch, escapistisch, gevaarlijk en schadelijk zijn: finaal leiden ze immers tot totalitarisme en massamoord.

In haar boek *Utopia and the Contemporary British Novel* uit 2019 wijst Caroline Edwards niettemin op een heropflakking van de utopische verbeelding in de eenentwintigste-eeuwse literatuur. In een significant aantal hedendaagse romans bespeurt zij de terugkeer van een verrassend hoopvolle blik in het aangezicht van onderwerpen die zich vaker lenen tot dystopische representaties. Het gaat niet om expliciete utopieën—daarvoor is dat subgenre van speculatieve

fictie nog altijd te zeer verbrand. Waar het wel om gaat, is literaire fictie waarin soms latent aanwezige utopische impulsen te ontwaren zijn: een minneur, kritisch en open utopisme dat onderscheiden moet worden van de desastreuze utopieën die de twintigste-eeuwse politieke ideologieën domineerden. Het betreft dan meditaties over “de goede samenleving”, maar ook kleinere, meer bescheiden utopische momenten van persoonlijke vervulling of een gevoel van verbondenheid met anderen, tot zelfs minimale tekenen van symbolische utopische anticipatie.

Edwards wijdt een hoofdstuk van haar boek aan recente ecologische-apocalypsverhalen. Ze stelt vast dat er de laatste decennia een enorme toename is van het aantal literaire romans dat de (post-)apocalyptische of dystopische toer opgaat, toename die zij toeschrijft aan de sterk gestegen waarschijnlijkheid van ecologische-rampscenarië's. In romans als *Emily St John Mandels Station Eleven*, *Maggie Gees The Flood* en *Megan Hunters The End We Start From* detecteert Edwards evenwel een zekere mate van opgewektheid en utopisme—kleinschalig, lokaal en alledaags—in de manier waarop een verwoeste wereld wordt uitgebeeld waarin de mensheid vecht om te overleven nadat er zich een of andere globale ramp heeft voltrokken. Er spreekt een nieuw ecologisch bewustzijn uit die romans, waarvan de hoopvolle teeneur in contrast staat met de brutale, meedogenloze post-apocalyptische werelden die worden beschreven in *The Road of de MaddAddam-trilogie*. Ze leveren niet enkel kritiek op de kapitalistische moderniteit die de planeet naar de verdoemenis heeft geleid,

maar slagen er volgens Edwards ook in een alternatief te bedenken: ze articuleren een post-antropocentrische visie waarin onze relatie met de natuurlijke wereld wordt hersteld.

Ook binnen de genrefictie is er een ware revival van het utopisme aan de gang, veel complexer en explicieter dan binnen de literaire fictie waartoe Edwards zich beperkt. Met name in de science fiction-gemeenschap aan de Westkust van de VS is dat het geval. Subgenres van speculatieve fictie die luisteren naar hippe namen als “hopepunk”, “solarpunk” en “up lit” schieten als paddenstoelen uit de grond. Het gaat om ongegeneerd hoopvolle, optimistische, positieve verhalen, als reactie op het negativisme, het cynisme en de dagelijkse horror-show van het Trump-tijdperk: veel lezers snakten naar een alternatief daarvoor. Solarpunk focust op de milieuvriendelijke toekomst mogelijk gemaakt door de eliminatie van fossiele brandstoffen ten voordele van zonne-energie. Hopepunk en up lit zijn niet specifiek gericht op de klimaatproblematiek en zijn minder naïef optimistisch dan solarpunk, maar stellen eveneens waarden als vriendelijkheid, zachtaardigheid, gemeenschap en hoop centraal.

Wellicht het bekendste voorbeeld van een utopische klimaatroman is *The Ministry for the Future* van Kim Stanley Robinson uit 2020. Robinson is een van de meest gerespecteerde sci-fi-auteurs, die zich (net als Paolo Bacigalupi) lijkt te hebben gespecialiseerd in het schrijven van klimaatfictie. In het geval van Robinson is dat expliciet anti-apocalyptische klimaatfictie. *The Ministry for the Future* begint met een klimaatcatastrofe die het getroffen land ertoe drijft eenzijdig met geo-engineering te beginnen. Ze leidt ook tot het ontstaan van eco-terroristische groeperingen die aanslagen plegen tegen wie zij beschouwen als de grootste boosdoeners. Er worden allerlei nieuwe technologieën ingezet om de klimaatverandering tegen te gaan of te vertragen. Een belangrijke rol in het begeleiden van de transitie naar een duurzame globale toekomst is weggelegd voor het ministerie uit de titel, een VN-agentschap dat voortkomt uit het akkoord van Parijs en dat belast is met de taak de rechten van toekomstige generaties te beschermen. Het is onder impuls van die instelling, die wordt geleid door een van de hoofdpersonen van de roman, dat de globale economische en financiële orde wordt heruitgevonden. Het boek lijkt soms van infodumps aan elkaar te hangen, maar het slaagt er toch maar in een plausibel pad voor vooruitgang te schetsen.

Zowat alle stappen die in de roman worden beschreven klinken aannemelijk of op zijn minst geloofwaardig, en de uitkomst is een wereld die de klimaatcrisis te boven komt tegen het midden van deze eeuw.

Het lijkt mij gezond dat auteurs van klimaatfictie niet al hun eieren in dezelfde post-apocalyptische mand leggen maar streven naar variatie. Het is wellicht een misvatting te denken dat er zoets bestaat als het ultieme type klimaatverhaal waarvan de lectuur elke lezer plotsklaps bekeert tot overtuigd klimaatactivist. Er zijn verschillende soorten teksten die verschillende soorten werk verrichten, en die aan verschillende emotionele en andere noden beantwoorden van verschillende soorten lezers. Het lijkt dan ook niet wenselijk dat de literatuur zich zou beperken tot één bepaald genre of één bepaalde vorm wanneer het om het klimaat gaat. Het klimaat is gebaat bij een divers literair ecosysteem, waarin dus zeker ook plaats is voor het onconventionele, datgene wat ingaat tegen de dystopische mainstream.

Stef Craps

Nature in Punk

How Mother Earth is presented in literary punk genres

Ever since I watched *Blade Runner*, a movie from the 80s set in 2019, I became fascinated by the prospect of a dystopian future. *Blade Runner's* future was a bleak one: smog, gigantic sandstorms, torrential acid rain and natural disasters were common phenomena. That got me thinking: in cyberpunk, and all of its derivations, how does our Earth evolve in those different genres? Lean back in your flying car and let me show you around.

Cyberpunk

Let's start with the genre that started it all: cyberpunk. Neondystopia, an online site dedicated to explaining everything about the genre, tells us this: "*Cyberpunk is a sub-genre of science fiction that features advanced science and technology in an urban, dystopian future.*" High tech, low life. One of the key rules of cyberpunk is the fact that it has tremendous technology at its fingertips, but it does not benefit the majority of the people. The world of cyberpunk is a highly urbanized one, where megacities are the norm. This has a large impact on the climate: in most cyberpunk texts, the world in which they live, be it a future version of Earth or a fictional one, is being destroyed by human labour. Overpopulation has led to a sped-up climate change: more extreme weather phenomena. The opening scene of *Blade Runner* shows rows upon rows of factories spewing fumes in the air. In its sequel, Las Vegas and the surrounding area are a dead wasteland. In the future of cyberpunk, nature is a lost cause. But it hasn't been totally destroyed.

Dieselpunk

Think of World War II, but as if it never ended, and the world is engulfed in a full-blown war. Dieselpunk is all about big metal machines and diesel fumes. It's easy to see what impact this has on nature. Coal for days. In dieselpunk literature, there actually isn't that much established on which role nature has. That might be because fascism has an overarching role in the genre. J. R. McNeill, an environmental historian, says that fascists were indeed interested in nature, but that they had their own plans with her. National parks were erected, but used for propaganda. Fascists had their reclamation theory, in which they thought controlling nature would make people stronger. Dieselpunk loves the aesthetic of the Nazi-regime and fascism, so that might be the case why there isn't much known about nature in the genre. But even if you had punk genres that destroy nature, there are also ones that glorify it.

Solarpunk

Envision a world where nature and humans can live together peacefully, where a society can sustain itself without destroying the earth and where fossil fuel is out of the question. Nature is put upon a pedestal. While most of the punk genres have that hard edge of life and a bleak future, solarpunk is the complete opposite. It's a relatively new genre, it only really took off a couple of years ago. The key factors of solarpunk are renewable energy sources, a clean futuristic design, and a lot of green. Climate change hasn't taken over the world like in cyberpunk, but instead it's a bare minimum. The largest crisis has been averted, and those believing in solarpunk see the genre as a call to action. Nature can be saved, and we can get green back in our life. It's often called utopian since the current state of the world is leaning more towards a dystopian future. But that is the power of all these genres: however you think the world will look like in the future, you can start today. And it's only a book away.

Honorable mentions

There are currently some 70-ish punk subgenres. I chose those where nature has a quite definitive place (and the ones that are best known), but there are many more out there.

- Oceanpunk, based in between the 1800-1900s, Napoleonic style. Basically, an oceanographic civilization. As with solarpunk, the ocean lives in sync with humans.
- Desertpunk, based in our modern time zone, but instead of an ocean you have a full desert world. Most likely due to severe climate change.
- Biopunk, a future where everything is bio-engineered. Be it nature, food or humans, everything is played with.

Van den Vos Reynaerde ofte waarom vossen *hot* zijn

Je kan niet aan de Blandijn rondlopen zonder doodgeslagen te worden met Reynaert. Tenzij je geen Nederlands studeert, maar ten eerste ‘waarom niet?’ en ten tweede word je dan nog steeds doodgeslagen met Reynaert door je superieure vrienden die wel Nederlands studeren.

Bij deze werd het dan ook tijd om Reynaert te recenseren. Laat ik alvast beginnen met zeggen dat er nooit een beter verhaal geschreven is dan Van den Vos Reynaerde. Karel ende Elegast is slechts kinderspel in vergelijking, en hoewel *The Lord of the Rings* misschien in de buurt kwam van de magnifieke *storytelling*, heeft tot op heden (naar mijn nederige mening) geen enkel verhaal Reynaert overtroffen. Waarom is Reynaert nu zo superieur? *Well, let me explain.*

Allereerst is Reynaert op een bepaalde manier een classic ‘eat the rich’-story, waar we aan de Blandijn allemaal fan van zijn. Onze Reynaert (ha ha, *get it?*) zijn tegenstander is dan niet Jeff Bezos die zijn werknemers niet betaalt, maar de rijken hier zijn eigenlijk even slecht. Ze kunnen allemaal wat drama maken van Reynaert die een kip opeet, om op het einde van het verhaal Belijn de ram te laten opeten door Bruun de beer en Isegrijn de

Parents: You can eat the food now. It's not hot.

The Food:

Will We Still Be Horny for Robin Hood in Disney's Upcoming Remake?

We're asking the tough questions here, people.

By Chelsea Steiner | Apr 11th, 2020, 3:59 pm | 47 comments

Tweet Share Reddit

Het is niet meer dan logisch dat Reynaert uit Van den Vos Reynaerde dit lijstje vervolledigt.

wolf, en om dan ook maar toe te staan dat wolven en beren gaan jagen op vossen en rammen. Er wordt in het verhaal gepretendeerd dat iedereen moreel zoveel beter is dan Reynaert, maar zelfs de pastoor is meer bezig met zijn vrouw dan met zijn kipjes te beschermen. Reynaert is dan ook de echte held, die de adel in dit verhaal op hun plaats zet.

Ten tweede is Reynaert ook een vrij sexy protagonist. Dat is niet mijn mening, maar een feit. Wat internetonderzoek door *yours truly* heeft ook bewezen dat het niet enkel Reynaert is: vossen in verhalen hebben vaak een *sexy vibe*. Deze informatie werd gewoon verzwegen tot nu toe, maar er is intussen wel een degelijke fanbase voor sexy vossen, met onder andere Robin Hood (van de Disney tekenfilm, die ook een vos is. Toeval? Ik denk het niet!) en de vos Nick van *Zootopia*. **Ziehier het bewijs:**

Ten derde heeft Reynaert ook gewoon een *bad boy-vibe*, wat altijd een aantrekkelijke stereotype is. Sorry, I don't make the rules. Het feit dat de protagonist hier een bad guy is, maakt hem alleen maar aantrekkelijker. Reynaert is een beetje The Joker maar dan een eeuw of acht vroeger. Mensen hadden misschien nog geen internet toen, maar ze wisten al wat sexy was, dat moeten we hen geven. Daarnaast zijn Reynaerts misdaden allemaal vrij ironisch. Zo is er de verkrachting van Hersinde, maar met haar naam die ‘haar zonde’ betekent, wordt geïmpliceerd dat het toch eerder van twee kanten kwam. Voor de rest gaat het eerder over stelen van worsten of opeten van kippen, maar Reynaert is onschuldig tot het tegendeel bewezen is, bedankt. Een echte ‘villain’ kan je Reynaert dan ook niet noemen, hij staat ergens op het niveau van Dokter Doofenschmirtz.

Tot slot is Reynaert ook gewoon intelligent, en intelligentie is sexy. Wanneer hij Bruun de Beer pakt op zijn liefde voor honing? Geniaal. Wanneer hij Tybeert de kater pakt op zijn liefde voor muizen? IQ 160, ja. Reynaert is gewoon slimmer dan de andere characters, en daarom willen ze hem neerhalen. Laat het nu ook niet zijn dat we hier allemaal op de universiteit zitten, en bezig zijn met intelligent te worden (hopelijk toch – ben je hier met een ander doel dan ben je nog steeds welkom!). Daarom is Reynaert het geknipte verhaal voor studenten.

We kunnen besluiten dat Reynaert superieur is, beter dan *Harry Potter* of zelfs de *Odyssee*. Wil je een echte Midden nederlandse bestseller lezen, laat dan *Beatrijs* en *Mariken* links liggen, maar ga rechtstreeks naar Van den Vos Reynaerde. Je zal er geen spijt van krijgen

Waarom je Crazy Ex-Girlfriend moet kijken

Wie me ook maar een beetje kent, weet dat ik zot ben van de *dark comedy* “Crazy Ex-Girlfriend” (en zo niet: aangenaam!) Uit betrouwbare bron weet ik echter dat de titel soms mensen afschrikt, maar dan moet je beseffen dat de serie dat concept eigenlijk volledig ontleedt en onderuithaalt. Ik ben hier om je te overtuigen CXG toch te kijken, want er zit veel meer schoonheid en waarheid in dan je denkt!

Parodie & satire

Eigenlijk is zeker 50 % van de serie satire. De vele musicalnummers dragen hiertoe bij: quasi elk nummer is een parodie op een bestaand liedje uit een bepaald genre. Er zijn verwijzingen naar Drake, Katy Perry, Spice Girls, *Les Misérables*, *Footloose*, Bruno Mars, *Mamma Mia!*, en zo maar voort. En dit allemaal op een heel slimme en grappige manier.

Geile therapie

De grootste reden waarom ik zo’n fan ben van CXG is door de uitstekende representatie van mentale gezondheid. Zoals je al had kunnen denken is het hoofdpersonage mentaal niet supergezond – maar in plaats van het bij dit stereotiepje te houden, groeit ze met behulp van andere personages als persoon en inspireert ze kijkers om hetzelfde te doen. Dit gecombineerd met de heerlijke *fanservice* (zowel voor vrouwen- als mannenliefhebbers) ... Perfecte mix, hehe.

Ander Bewijsmateriaal

Omdat ikzelf een fervente video-essay kijker ben op YouTube, en er zo vele anderen zijn die beter kunnen uitleggen waarom CXG zo geweldig is, maak ik hier een lijstje voor als je nog meer overtuiging nodig hebt:

- Meest bekende song “Let’s Generalize About Men”: https://www.youtube.com/watch?v=Oa_QtMf6alU
- Visual & Musical References in Crazy Ex-Girlfriend (season 1) <https://www.youtube.com/watch?v=n-GFLoUkqvK> *zo zijn er ook video’s voor de andere drie seizoenen!*
- What is “Crazy Ex-Girlfriend”? <https://www.youtube.com/watch?v=Rynh4TvwSck>
- Bagels After Midnight heeft nog veel andere geode video’s over CXG!

Anna Faelens

Wanneer is een vraag, zomaar een vraag?

En donkere zaal, één felle lichtspot op een grote, cirkelvormige, witte mat en een lange, slanke man. Dat is alles wat je op scène terugvindt wanneer je de zaal binnenkomt. Het decor is niet uitermate uitgesproken of spectaculair, maar daardoor is het taalspel dat je voorgeschoteld krijgt dat des te meer. Dit stuk is een uniek staaltje woordkunst, dat je niet zomaar in elk theaterhuis te zien krijgt. De makers van *'Just Asking'* zorgen voor een ware verademing door de simpele, maar toch vernieuwende methodiek die zij hanteren ten opzichte van de benadering tot de toeschouwers en de dialoog met het publiek. Hou je klaar om heel wat aspecten van het leven in vraag te stellen.

Peter Seynaeve en Oscar Van Rompay werkten voor NTGent een voorstelling uit, gebaseerd op het boek *'The Interrogative Mood'* van Padgett Powell. Zowel de titel van het boek als de naam van het stuk zelf zeggen al duidelijk iets over de inhoud. Er wordt namelijk gekozen voor een zeer unieke en zelden eerder vertoonde manier van een woordvoorstelling. Seynaeve en Van Rompay gaan de interrogatieve kant op. Wat stellen ze dan in vraag? Wel, eigenlijk zowat alles. Zo'n 75 minuten lang word je ondergedompeld in een vuurzee van vragen. Zeer persoonlijke vragen, kennisvragen, filosofische vragen en levensvragen passeren de revue, maar je krijgt ook heel erg banale dingen voorgeschoteld. Alles komt aan bod, maar ondanks al die vragen, komen er toch geen antwoorden. Noch van de acteur, noch van het publiek. Oscar Van Rompay, die helemaal alleen op de scène staat, gebruikt doorheen de hele voorstelling geen enkele affirmatieve zin. Werkelijk iedere uitspraak is verpakt in vraagvorm en dat is net het punt, want het zijn niet zomaar vragen. Het zijn problemen die mensen wakker houden en waarop je vaak maar al te graag een antwoord wilt krijgen, of soms ook liever helemaal niet, uit angst voor wat het antwoord zal zijn. Dit heeft weinig weg van enige authentieke of natuurlijk manier van spreken en zo wordt je je er als toeschouwer van bewust dat je in een zelfgecreëerde wereld zit. Het doel lijkt mij niet om antwoorden te krijgen, maar eerder om het publiek stof tot nadenken te bieden en nadenken dat doe je zeker.

Eerst werkt het stuk zeer vervreemdend. Het doel van wat er gezegd wordt of zelfs de reden voor het bestaan van *'Just Asking'* is niet meteen duidelijk. Heel wat extra vragen komen naar boven bij de vragen die de lange man op de scène stelt. Waarom worden net die vragen gesteld en gaan de scenaristen niet voor het ontcijferen van andere mysteries, groot en klein, die de mens bezighouden? Ook de gestiek en de bewegingen lijken nogal krampachtig en willekeurig. Soms beweegt hij, soms staat hij stil; de lange man staat nu recht, maar ligt dan ook weer neer. Op een bepaald moment, gaan de kleren zelfs uit. Waarom? Dat is opnieuw zo'n vraag die in je opkomt. Na tientallen minuten van verwarring en onbegrip komt er stilaan een rust over je heen. Meegaan in de sfeer van dit vragenuurtje lijkt wel de enige optie om ervan te kunnen genieten en er ook iets meer in te zien dan wat je letterlijk voorgeschoteld krijgt, want wat eerst als een zeer banaal amalgaam van vraagzinnen lijkt, begint toch wel een betekenis te krijgen.

We krijgen tijdens de voorstelling vragen voorgeschoteld zoals: "Ben jij oprecht?", "Vind jij dat Shakespeare gelijk had toen hij zei 'de wereld is een schouwtoneel'?", "Heb jij je verbeelding onder controle?", "Heeft tapijt voordelen?", "Bevind jij je op het spectrum?", "Zijn dingen over het algemeen duidelijk voor jou?", "Neem jij vitamines?", "Zou je liever hebben dat ik alleen

mezelf lastigval met deze vragen?". Er wordt dus echt wel voor een zeer grote variëteit gezorgd. Deze veelheid aan vragen zorgt ervoor dat je als toeschouwer moet gaan selecteren in de vragen die je voor jezelf beantwoordt en anderen die je gewoonweg aan je laat voorbijgaan. Er gaat werkelijk een wervelwind aan existentialisme door je heen wanneer je probeert om antwoorden te bieden op deze vele stellingen. Toch is het meer dan gewoon een opeenvolging van willekeurige vraagstellingen. Want een vraag blijft hier niet zomaar een vraag. De auteurs van *'Just Asking'* creëren een bepaalde beeldvorming van de soort persoon die zich met deze verwonderingen zou bezighouden. Ja, iedereen piekert wel eens en iedereen denkt wel eens net dat tikkeltje te hard na, maar om zo'n overweldigende twijfel in je hoofd te hebben zitten, moet er toch wel iets aan voorafgegaan zijn.

En wat die witte mat betreft, die lijkt ook niet zomaar willekeurig gekozen. Middenin die grote, duistere leegte, vol onzekerheid, was er toch steeds die heldere plek waar er plaats werd voorzien voor inzichten en rust. Dit was ook het enige rekwi-siet waarmee Oscar Van Rompay in interactie kon gaan, en dat deed hij ook. Ergens halverwege de voorstelling waagde hij het om de mat heel voorzichtig op te tillen en eens een kijkje te nemen naar wat mogelijk eronder zat. Of misschien zocht hij wel naar welke vragen er onder de mat waren geschoven.

Deze wonderlijke parel van Seynaeve en Van Rompay is een zeer unieke en bizarre voorstelling, die je van begin tot einde doet twifelen over jezelf, de wereld en zelfs over wat theater nu precies is. Het biedt zeker ook inzichten en zorgt voor een nieuwe wind in de wereld van de woordkunst. Waar er helemaal geen twijfel over bestaat, is dat NTGent's *'Just Asking'* zeker de moeite waard is om eens te gaan bekijken.

Sergio Ruysseveldt

De vleugelvondst

De roman *Héritage* van Miguel Bonnefoy maakte kans op de Prix Goncourt 2020, als een van de vijftien romans in de selectie literaire prijs. De hoofdprijs ging in november naar de roman *L'Anomalie*, van Hervé Le Tellier – de leesmoete meer dan waard – die door zijn licht dystopische, sterk digitaal getinte toekomstperspectief voor de wereld een nogal opmerkelijke roman in het Franse literaire veld vormt. *Héritage* hoeft echter niet onder te doen op het vlak van een opmerkelijke traditieverankering; deels genealogisch, deels magisch-realistisch en vooral ook een subtiele maar toch indringende tegenwoordigheid van dierlijkheid. De achterflap onthult daarentegen nadrukkelijk de aanwezigheid van de mens. De roman verbeeldt namelijk een familiesaga, waarin de leden zoeken naar hun origine en waarin ze problemen moeten trotseren die terug te voeren zijn op een diepe menselijkheid. Hoe verhouden dier en mens zich dan in het licht van de diepe menselijkheid?

De mens als centrum van de familiesaga

De vraag naar de betekenislaag van het dierenrijk in de roman *Héritage*, doet op het eerste gezicht nogal onbestemd aan. Uit de beschrijving op de achterflap van het boek – de plek bij uitstek om de lezer te prikkelen door net genoeg verwachtingen te ontsluiten en er evenveel weer te verhullen – wordt meteen de genealogische romanvorm duidelijk. De familie Lonsonier dwaalt gedurende verschillende generaties rond in Chileense landschappen en Franse herinneringen uit een vervlogen tijd, op zoek naar haar oorsprong, haar wortels. De enige vorm van houvast die ze daarbij hebben is het nogal nevelige verhaal van M. Lonsonier. Begeesterd door een stralende toekomst in Californië, vaart hij, aan het begin van de roman, met de boot vanuit Frankrijk naar de andere kant van de wereld. Door een opstoot aan koorts tijdens de vaart moet meneer Lonsonier op de volgende tussenstop de boot verlaten: Chili. Door een taalbarrière tussen het Frans en het Spaans, verstaan de zieke en de plaatselijke administratie elkaar niet. Hij wordt dan maar officieel omgedoopt tot – of herboren als – M. Lonsonier. Uit Frankrijk neemt hij slechts twee zaken mee: een laatste twijgje van wat ooit een rijke familiegaard was en het verhaal over een zekere, nogal betwifelbare, Michel René. Lonsonier zal zijn nakomelingen aanmanen om die naam te onthouden. Als laatste familielid in Frankrijk kan 'oom Michel' een toevlucht worden indien nodig. De achterflap vermeldt overigens de cycloon aan omwentelingen en dilemma's waarin de familie zal terechtkomen.

Het komt telkens neer op een diep vraagstuk van menselijkheid. Wanneer je als lezer bovendien de hoofdstukkenindeling bekijkt – allemaal persoonsnamen – merk je in eerste instantie dus een sterke centralisering van de mens. De familiesaga begint.

De culturele en biologische erfenis

Het idee van de erfenis, het titelmotief dat frequent opduikt in de roman, doet op zich ook al heel wat belletjes rinkelen die de mens op de voorgrond plaatsen. Op cultureel vlak kan de erfenis bijvoorbeeld gelezen worden als datgene wat een overleden familielid nalaat, op biologisch vlak daarentegen als de genetisch overgedragen kenmerken. Voortgaand op de biologische component, tekent er zich in het wetenschappelijke achterhoofd een continuüm af van de mens naar de mensaap en nog verder naar de aap: de mens als dier. Het zou nogal overhaast zijn om nu ook meteen te stellen dat het dier ook centraal staat of om de deconstructie van de tegenstelling tussen mens en dier als ingeluid te beschouwen. Waar situeert zich dan de betekenislaag van het dierenrijk? Naast het genealogische aspect dat vaak voorkomt in Latijns-Amerikaanse, Spaanstalige literatuur, roept de roman ook een ander aspect uit diezelfde literatuurregio op: het magisch realisme. De roman verbeeldt zowel het bovennatuurlijke, waarbij hallucinante, droomachtige ervaringen worden verbeeld alsof het dagdagelijkse voorvallen zijn, als het natuurlijke, het dierlijke. In zekere zin verenigt het Franse twijgje de culturele en biologische erfenis; het takje omvat de kiem voor een nieuwe plantenweelde.

De roep van de vogels

Aan de (hallucinante ?) koorts van M. Lonsonier, op de boot, wordt de suggestieve oorzaak van een slaapgebrek door geluidsoverlast van tjilpende vo-

gels en fanfareschal toegeschreven. Daardoor belandt hij in Valparaíso, de stad met een naam die zowel vallei als paradijs in zich draagt, waar hij betoverd raakt door het landschap en de culturele omgang in het teken van de natuur en er zich vestigt. De betovering der paradijselijke vallei, lijkt met andere woorden te zijn ingezet door onder andere het gekwetter van de vogels. Hoewel die kleine vermelding aan het begin van het verhaal misschien niet heel opvallend is, wordt die dat wel in het licht van de familie-ontwikkeling. De verschillende familieleden verhouden zich allemaal op een bepaalde manier tot de figuur van de vogel: een ornithologe die vogels temt, een muzikant die herinnert aan het getsjilp (en de fanfare op de boot), een pionier in de vliegkunst, een 'vrije vogel' op politiek vlak ...

Devenir animal

De metafoor van de vrije vogel dreigt op het eerste gezicht te symbolisch te worden door het minder nauwe verband met de fysieke vogel. Het gaat in de roman echter om meer dan een beeldspraak en metaforiek. Naar Deleuzes ideeën over *Devenir*, hier: *devenir animal*, worden de personages worden niet louter vergeleken met of voorgesteld als een soort van vogel, maar – en nog sterker – ontstaat er een grensvervaging tussen vogel en mens. Ze leven in nauw contact met de vogels, er vindt een geboorte in de vogelkooi plaats, de klederdracht van sommige personages wordt bonter en dierlijker, er wordt een uiltje opgevoed alsof het een baby'tje zou zijn ... De baanbrekende eerste vliegtuigen en eerste vliegsuccessen, een gebeurtenis die de familie in de ban houdt via het personage van Margot, leert de mens letterlijk vliegen, weliswaar met artificiële vleugels. De vervaging met de vogel kleurt daarmee ook een andere component van het verhaal: de twintigste-eeuwse cycloon van rampspoed

waar de familieleden telkens weer in belanden. Zo goed als alle kinderen raken verstrikt in oorlogen, verspreid over delen van de wereld, om nadien weer hun familie of hun thuisplek te hervinden. Soms na letterlijk heen-en-weer-gevlogen te zijn over de wereld, soms dichterbij, hebben de familieleden de eigen vleugels moeten leren uitslaan, moeten leren vliegen. De vogel, die zich kenmerkt door zijn vliegcapaciteiten, leert ook vliegen na het nest uit geduwd te worden. De vogel transformeert zich van stappend wezentje naar vliegende kracht. Een hergeboorte als vogel.

De dierlijke hergeboorte

De hergeboorte vindt niet alleen weerklank in de vleugelvondst, maar ook in het schemerachtige verhaal over Michel René. De achternaam roept de herinnering letterlijk op aan de wedergeboorte (renaître, renaissance, re-né), maar roept verder niet veel meer op. De herinnering wordt bijna legendarisch, een soort talisman waar de familie aan vasthoudt. Wie de persoon exact was of is, wordt niet duidelijk; het waarheidsgehalte of het fictionele statuut van 'de oom' blijft betwistbaar. Het gaat dan misschien ook niet zozeer om de exacte waarheid, maar wel om de (verbeelde) houvast.

Het idee – ook al stemt het mogelijk voort uit de capaciteit tot fictionaliseren van de mens – een plek te hebben om naar terug te keren, stelt gerust. Ook die 'terugkomst' is niet vreemd aan vogels; bepaalde soorten trekken van de ene naar de andere plek afhankelijk van de seizoenen. Het beeld van de menselijke hergeboorte wordt dus specifieker dat van de trekvogel.

De wortels voorbij vliegen

Hoe zit het dan met de tweede houvast, het verplante twijgje? Margot, de pionierspilote wil op een bepaald moment alle bomen – door haar moeder omschreven als de familiale erfenis – omhakken om er een zweefvliegtuig van te maken. Het project mislukt: zijn bomen – bij uitbreiding wortels – niet gemaakt om te vliegen? Hoewel er duidelijk wat weerstand is om die biologische voorbestemming te overbruggen – de gewortelde boom die gaat vliegen – zal, in tijden van hoogste nood, het vliegtuigje zijn doel volbrengen. De wortels vliegen.

Deleuzes theorie over het rizoom, contrasterend met de worteling, die samenhangt met het devenir animal, blijkt een mogelijke leessleutel. De gecentreerde, diepgewortelde boom, wordt letterlijk en symbolisch omgehaakt tot een dynamische vorm van wortelstokken, clusters, verspreiding over het oppervlak. De onvervulde zoektocht van de familie naar de diepgewortelde origine wordt zo ook fundamenteel onvervulbaar. De oorsprong (of het vaste nest) is illusoir, maar de illusie kan wel houvast bieden. Wat zegt dat over de confrontatie met de profonde humanité, aangebracht door de achterflaptekst? In het licht van de illusoire houvast terug te kunnen keren na de vleugelvondst; verbeeldt de roman de 'menschelijkheid' dan als een turbulente trektocht? De mens als een voortdurend devenir oiseau migrateur?

Voor de geïnteresseerde lezer die de vleugels virtueel wil uitslaan:

Miguel Bonnefoy, Héritage, Parijs, Éditions Rivages, 2020.

Over de auteur: officiële site van de auteur (www.miguelbonnefoy.fr)

Over de Prix Goncourt: site van de Académie Goncourt (www.academiegoncourt.com)

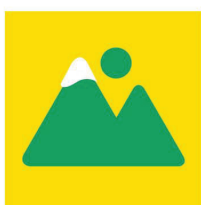
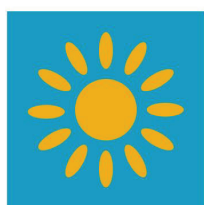
Gilles Vanden Bogaert

proza

“Een heersende stilte over een oceaan van verveling” mijmerde ik in mezelf terwijl ik een blik op de klok wierp. Steevast al maanden met de precisie van een Zwitsers zakhorloge vijf minuten voorlopend. Het is het soort ironie dat ik innig omarm. Mijn moeder vertelde me dat het bijdraagt tot stiptheid. Door te denken dat je vijf minuten minder tijd hebt, ga je je juist sneller klaarmaken om te vertrekken, vertelde ze me eens. Niet dat het me al zoveel geholpen heeft. Je kan er al het geld in je fictieve Zwitserse kluis op wedden dat ik steevast overal te laat zal zijn. Al heb ik altijd een goede uitleg. Of toch op z’n minst voor mezelf. Ik mis geen treinen. Ik besloot gewoon op de laatste knip om toch maar die van een uur later te nemen. Of er was ergens oponthoud. Ik kan er niets aan doen, ik moest even nog wat levens redden op de weg naar hier. Of wat staatskwesaties oplossen. Je weet wel, routine. M’n gsm gaat over. Weer een *Whatsapp-berichtje* van L., een *Tindermatch* van 2 weken geleden. Ook al heb ik op de vorige nog niet geantwoord en lijkt ze een conversatie met zichzelf te hebben. “Wil je eens gaan wandelen?” Alsof ik dat nog niet genoeg doe. Maar ja, deze tijden laten weinig ruimte voor creativiteit. Of effenen er ironisch genoeg juist het pad voor. Want verzin maar eens een goede uitvlucht in een tijd waarin je eigenlijk niks om handen hebt. Een tiental minuten schermstaren later weet ik nog altijd niet wat ik moet antwoorden. Het is niet dat ik niet wil, maar een jaar van lockdown naar semi-lockdown naar beperkende maatregelen naar terug een lockdown zonder die zo te noemen en surfen van de eerste naar de tweede over naar een vijvenzegstigmiljoenste golf heeft wel z’n sporen op mijn “*joie de vivre*” nagelaten. Het beperkte sociaal contact en isolement hebben een soort van Stockholmsyndroom in mijn leven ingenomen. Haar vraag voelt zelfs bijna aan als een verstoring van de rust. Ik antwoord uiteindelijk met een diplomatische “misschien”. Het soort van antwoord waarmee je een onbeleefde afwijzing wilt vermijden, maar hoopt dat je gesprekspartner tussen de regels leest wat de echte intentie is. “Oké, we zien wel” krijg ik als antwoord. Ik geef mezelf een schouderklopje. Die kogel heb ik mooi ontweken. Ik doe m’n jas en sjaal aan en vertrek. En wandel zover ik maar kan. De Gentbrugse Meersen in, helemaal in m’n eentje met enkel de eenzaamheid als trouwe gezelschap. En de natuur rondom mij. En die brengt raad. En rust.

Arthur T’Kindt

JEKA

advertentie

 jims
enjoy fitness

BU¹⁵CCCA

advertentie

poëzie

In ons lettergewelf liggen
welpen te woelen –

dieren, ongeboren maar vol betekenis,
zwemmen in zinnen, kruipen in conversaties:

het leeuwendeel stamt uit de savanne, van tijgerbrood
tot zebrapad, tot olifantenoren; verzucht aan kuddegedrag
staan ze ook in paragrafen te dicht op elkaar

Ergens in de betekenisbiotoop scheert een dichter
in schaapskleren, hoog boven de wolken tot zijn arendsoog
de volgende inspiratie vindt en naar beneden schiet –

En zo zijn volgende prooi
in woorden vangt

Jürgen Voet

Huisdier

De koning van de dieren
Maakt jouw schoot tot zijn terrein
Een wreed, vervaarlijk roofdier
Maar zijn pootjes zacht en klein

Met zijn kleine lieve tandjes
Bijt hij schattig in je been
Maar ach, kijk dat gezichtje
Je vergeeft hem toch meteen?

Hij is je beste vriendje
Ook al doet hij je soms pijn
Maar hij zou je vast verslinden
Mocht hij ietsje groter zijn

Lotte Polfliet

Le retour du printemps

Je me souviens encore
Des temps maintenant morts.
Les jacinthes y sont plus ;
Une période enfin conclue.
Des abeilles qui fredonnaient,
Une romance de vacances,
L'automne sans équivalence.
Enfin, les oiseaux décollaient.
Or, après cet âge glacière,
Les nuits sans sommeil,
Commence une nouvelle carrière :
La résurrection des abeilles
Me fait penser à cette affaire ;
Il faut que j'y réponde.

Rémi Bruggeman

Ik antwoordde: “Het zal zomer zijn wanneer we buiten in de schaduw kunnen zitten zonder dat de kou ons naar binnen stuurt.”

Het was even stil tot ze met haar wenkbrauwen gefronst twijfelend sprak: “Als ik nu mijn dikste winterjas aantrek en onder die boom zijn schaduw ga zitten, speel ik dan vals?”

Ik glimlachte, verrast door haar opmerking: “Nee Liezewies, dan ben je de kou gewoon te slim af.”

“Dus ik ben slimmer dan de kou?”, vroeg ze gelaten terwijl ze met haar rode regenbotjes vrolijk over de plassen heen sprong.

Ik antwoordde: “Als de zon schijnt wel.”

Liesje keek me met haar grote groene ogen twijfelend aan en sprak: “Waarom alleen maar als de zon schijnt, Papa?”

Ik nam haar koude handje vast en antwoordde: “Omdat je de zon nodig hebt om in de schaduw te zitten en de schaduw om te voelen dat het zomer is. Zonder schaduw is er geen zomer.”

Ze knikte alsof ze me begreep en staarde bedachtzaam naar de plassen.

Na een eindje wandelen doorbrak ze de stilte en vroeg me: “Als het zo koud is dat het sneeuwt, kan het dan ook nog steeds zomer zijn?”

“Ja.”, antwoordde ik, “maar enkel en alleen als je genoeg mensen hebt om je warm te houden. Een winterjas volstaat niet als het vriest.”, legde ik haar uit.

Ze stak heer vingertje in de lucht en riep; “Ja, nu snap ik het! De herfst is er om mensen te sprokkelen zodat het in de winter ook nog zomer kan zijn. Ja toch Papa?”

Ik glimlachte en zei; “ Ja in de herfst zoeken we de mensen die de winter tot zomer maken.”`

Juliette Bontick

ONGOING

Never mind the distances traveled, the companion
she made of herself. The threadbare twenties not
to be underestimated. A wild depression that ripped
from January into April. And still she sprouts an appetite.
Insisting on edges and cores, when there were none.
Relationships annealed through shared ambivalences.
Pages that steadied her. Books that prowled her
until the hard daybreak, and for months after.
Separating new vows from the old, like laundry whites.
Small losses jammed together so as to gather mass.
Stored generations of filtered quietude.
And some stubbornness. Tangles along the way
the comb-teeth of the mind had to bite through, but for what.
She had trained herself to look for answers at eye level,
but they were lower, they were changing all the time.

<https://poets.org/poem/ongoing>

From Eye Level (Graywolf Press, 2018). Copyright © 2018 by Jenny Xie.

LOPENDE

De afgelegde afstanden doen er niet toe, de metgezel
die ze van zichzelf maakte. De versleten twintiger jaren niet
te onderschatten. Een wilde depressie die scheurde
van januari tot in april. En toch ontwikkelt ze een appetijt.
Aandringen op randen en kernen, terwijl die er niet waren.
Relaties uitgehard door gedeelde ambivalenties.
Pagina's die haar steun gaven. Boeken die haar achtervolgden
tot de harde dageraad, en nog maanden daarna.
Nieuwe geloften scheiden van de oude, zoals de witte was.
Kleine verliezen samengepropt om massa te vergaren.
Opgeslagen generaties van gefilterde verstillings.
En wat koppigheid. Klitten onderweg
waar de kamtanden van de geest doorheen moesten bijten, maar waarvoor.
Ze had zichzelf getraind om antwoorden te zoeken op ooghoogte,
maar ze bevonden zich lager, ze veranderden de hele tijd.

(Poging tot) vertaling: Gert Buelens

Fanny-Pack

What's to be found
In the kangaroo's
Fanny-Pack?

Is it
A gun?

Is it
A friend?

Veervrouw

Ik wacht aan de kade
Op het bootje
Van de veerman

Ik heb twee rosse centjes klaargelegd
In de hand
van de veerman

Ik heb mij blijkbaar serieus vergist in het geslacht
Van de veerman

DE VEERMAN IS EEN VROUW

Een veervrouw

Verenvrouw

Een verenvrouw die zingt, zingt, zingt
Op zee

Het bootje zinkt, zinkt, zinkt
In zee

En ik houd mij vast
Aan de mast
Van het bootje
Van de veerman

Victor Ysebaert

advertentie

PAPIER&CO

PAPIER&CO BV

JOZEF PLATEAUSTRAAT 1 - 9000 GENT

TEL **09 224 34 37** EMAIL **INFO@PAPIERENCO.BE**

WWW.PAPIERENCO.BE

PAPIERWAREN / SCHOOL & KANTOOR / PRINTSERVICE / STEMPELS

**10 % KORTING VOOR LEDEN
FILOLOGICA**

(niet op cartridges en toners)

extra

Horoscoop

Ontdek vandaag welk dier jouw spirituele gids is!

Ram

Beste Ram, jouw gids is een valk! De valk staat voor perspectief en het vermogen de dingen van allerlei verschillende kanten te bekijken en benaderen. Net als een valk ben jij ook voortdurend op zoek naar nieuwe kennis en vind je de essentie in al de chaos. Ook ben je heel medelievend en empathisch.

Weegschaal

Beste Weegschaal, jouw gids is de raaf! Net zoals een raaf ben jij zeer ondeugend, nieuwgierig en vol vrolijkheid. Ook hebben raven een mystieke en helderziende gave en kun je licht werpen in de duisternis. Helaas gaat die gift gepaard met besluiteloosheid, twijfels en onzekerheid.

Stier

Beste Stier, jouw gids is de bever. Net als een bever weet jij ook goed hoe je succes kunt halen uit samenwerking en je krachten te bundelen. Je bent creatief met veel aandacht voor de details. Ook sta je bekend om je strategische vaardigheden en probleemoplossend denken en ben je een goede werkracht.

Schorpioen

Beste Schorpioen, jouw gids is de slang! Slangen beschikken over een grote aantrekkingskracht en de gave om andere mensen volledig in trance te brengen. Net zoals de slang steek jij jezelf in een nieuw jasje en onderga je voortdurend veranderingen. Pas op dat je daardoor niet de banden met het verleden verbreekt.

Tweelingen

Beste Tweelingen, jouw gids is het hert! Het hert is zeer gevoelig en intuïtief. Zoals herten vind ook jij de perfecte balans tussen enerzijds zelfvertrouwen en succes en aan anderzijds zachtheid en gratie. Je beschikt over de gave je traag, maar altijd sierlijk door moeilijke tijden en situaties te bewegen.

Boogschutter

Beste Boogschutter, jouw gids is de uil! Je bent constant op zoek naar wijsheid en je vindt die in stilte en rust. Met je alziend oog merk je datgene op, dat op het eerste gezicht nog niet glashelder was. Hierdoor ontdekken uilen de diepere betekenis van alles en genieten ze meer van de verborgen schatten in het leven..

Kreeft

Beste Kreeft, jouw gids is de specht! Spechten zijn goedhartige dieren waarbij een goed gevoel voor ritme door de aderen stroomt. Ook kunnen ze makkelijk ieders aandacht stelen. Net als een specht, blijf jij ook altijd werken aan je dromen tot ze realiteit worden en zie je obstakels als uitdagingen die je graag wilt aangaan.

Steenbok

Beste Steenbok, jouw gids is de gans. Ganzen zijn echte vrijgevochten teamspelers, maar ook koppig en volhardend. Eigenwijs zijn is geen slechte eigenschap, door hun perfectionisme zijn ze gewoon vastberaden om hun doelen te bereiken. Dat maakt ze ook wel extra kritisch voor zichzelf.

Leeuw

Beste Leeuw, jouw gids is de zalm! Net zoals een zalm heb je een aanstekend enthousiasme en een vrijgevig karakter. Zalmen zijn niet bang om tegen de stroom in te zwemmen. Op die manier willen ze hun doelen bereiken en obstakels overwinnen, en ze laten zich daarbij door niets of niemand hinderen.

Waterman

Beste Waterman, jouw gids is de otter! Net zoals een otter ga jij ook spelenderwijs door het leven met een positieve ingesteldheid. Otters zijn zeer onbaatzuchtig en nieuwsgierig. Ook zijn ze zeer behulpzaam en vinden ze geluk wanneer ze anderen kunnen helpen bij het halen van hun doelen.

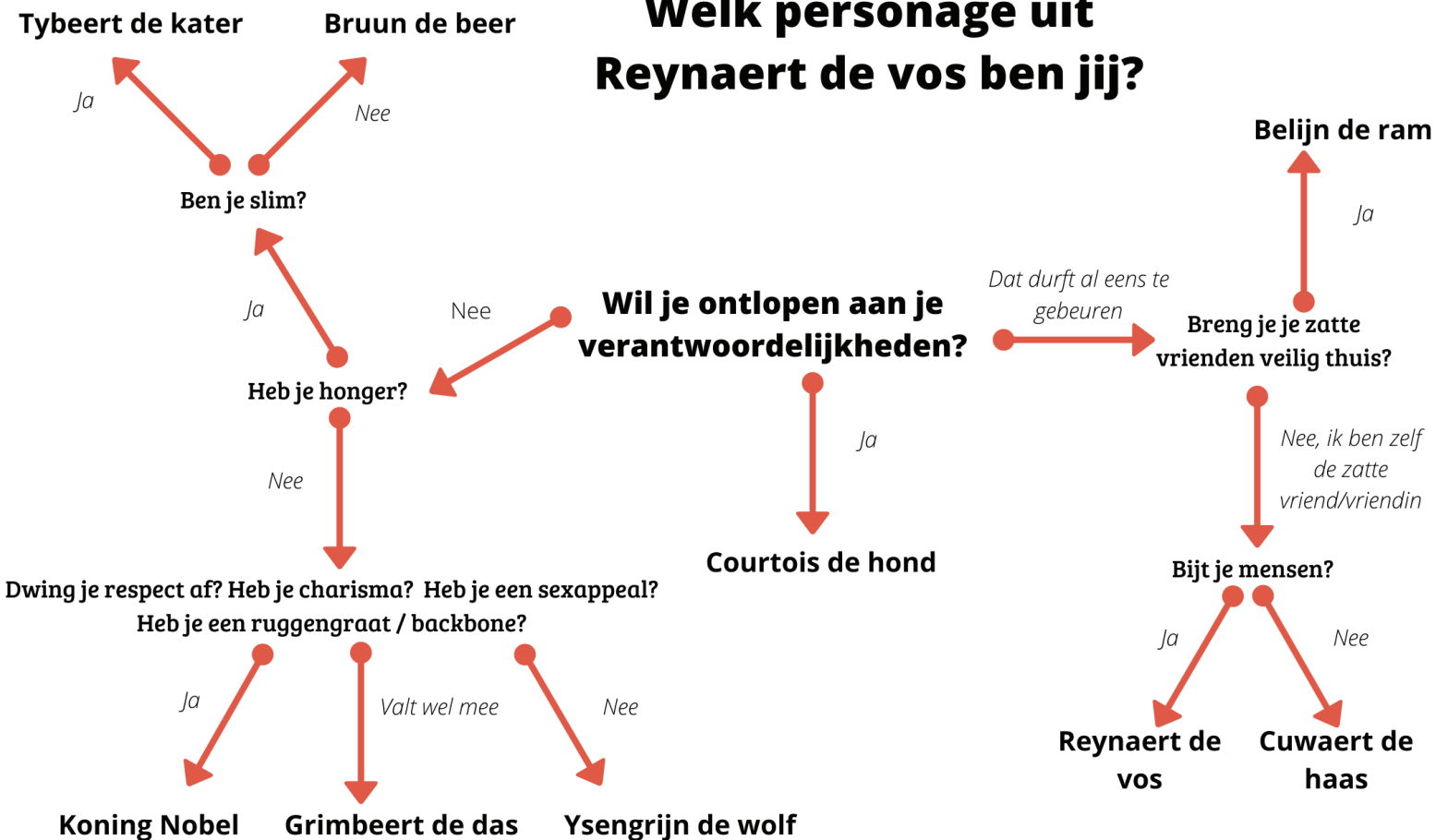
Maagd

Beste Maagd, jouw gids is de beer! De beer staat bekend als een van de krachtigste dieren van het woud. Door zijn diepe connectie met de natuur rondom hem, heeft hij een grotere appreciatie voor de kleine dingen des levens. Omdat je net zoals de beer diep emotioneel bent, trek je je zo nu en dan eens graag terug.

Vissen

Beste Vissen, jouw gids is de wolf! De wolf is verbonden met intelligentie en vrijheid en ze leven graag het leven tot het uiterste, maar ze hechten ook veel belang aan samenwerking, familie, verantwoordelijkheid en trouw. Ook kun je net als een wolf altijd op je oerinstinct en buikgevoel vertrouwen.

Welk personage uit Reynaert de vos ben jij?

Dietschen Miemfaktorie

Marcus dien snabelvirolooge seght:

Als ghi uwer kroost ene vaccin weerhoudt, sij sterben veeleer ionck dan oud 63

Photosynthesizer

Filologica

dankt haar ereleden

Prosenioren

Freek Braekman 98-99 (G)
Katrijn D'Herdt 02-03 (G)
Koen Goossens 02-03 (R)
Elisabeth Ghysels 03-04 (R)
Bart Peeters 03-04 (G)
Anne Bosman 04-05
Jeroen Meuleman 05-06
Benoît Lagae 06-07
Robin Van Cleemput 07-08
Aäron Maes 08-09
Tom Van Steendam 09-10
Stephanie Lannoo 10-11
Edouard De Prez 11-12
Maxim Mommercy 12-13
Madelon Bakx 13-14
Joachim Schol 14-15
Jan Bogaert 15-16
Tina Hottinger 16-17
Aulikki Lefèvre 17-18
Serafina Van Geertruyen 18-19
Julie Vlaminck 19-20

Peter

Jelle De Groot

Bevriende verenigingen

Auw La
Babylon
KHK
KK
KMF
Lingua
LWK
Moeder Zeug
OAK
Slavia
Tomo No Kai
Veto
V.G.K.

Academisch personeel

Anne-Sophie Ghyselen
Christoffel Demoen
Lars Bernaerts
Mieke Van Herreweghe
Sarah Haas
Thijs Gillioen

Ereleden

Arne Chys
Arne Wittevrongel
Arthur T'Kindt
Aulikki Lefèvre
Charlotte Binnemans
Edouard Deprez
Emiel T'Kindt
Emma Van De Velde
Eveline Vandewalle
Fien De Brie
Florine De Keyser
Jan Bogaert
Jan Raeymakers
Jan Vanarendt
Jeroen Meuleman
Julie Vlaminck
Karel Van Ooteghem
Lara De Clerck
Lucas Rabaey
Lynn Dessomviele
Serafina Van Geertruyen
Tina Hottinger
Tom Van Steendam
Vince De Nil
Yasmin Crombez